

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1058

HET EINDE VAN EEN SCHURK.

20 cent

De man voor de deur hief het gelaat op en tegelijkertijd zijn geboeide handen.

NIEUWE SERIE

Het einde van een schurk.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN DEN MOLOCH.

De redacteuren van bijna alle bladen in de Vereenigde Staten lachten in hun vuistje over het voordeeltje, dat hun te beurt was gevallen, midden in den komkommertijd en dat het hun mogelijk maakte, hunne kolommen te vullen met opzienbarende mededeelingen betreffende een zaak, waarin iedere Amerikaan groot of klein, jong of oud, man of vrouw, belang stelde, de zaak van Het Kwade Oog.

Wanneer men dien naam slechts noemde, dan huiverde ook de moedigste man, want het was de naam van een gevaarlijke dievenbende, die steeds in het geheim gewerkt had en die nimmer terug gedeinsd was, ook niet voor de wreedste middelen, om haar doel te bereiken.

Wekenlang waren moord, doodslag, berooving, ontvoeringen aan de orde van den dag geweest en geen enkele Amerikaan, als hij niet bepaald tot de paupers behoorde, kon zich gerust gevoelen.

De politie scheen onmachtig te staan tegen dit snel voortwoekerende kwaad en de angst

en de ontzetting waren ten top gestegen, toen er plotseling een kentering intrad.

Juist als ongeveer anderhalf jaar geleden, toen de Bende voor het eerst van zich liet hooren, totdat zij volkomen vernietigd scheen, kwam er een geheimzinnige vreemdeling ten tooneele, die wel met een bovenaardsche macht begiftigd scheen te zijn.

Want nauwelijks had hij zich met de zaak bemoeid, of het begon letterlijk arrestaties te regenen.

De politie ving leden van het Kwade Oog bij dozijnen tegelijk en zij nam al spoedig eenige aanvoeders gevangen, die bleken te behooren tot de hoogst geplaatste personen, rijk, gezien en algemeen geacht.

Een vergissing was uitgesloten, de meesten bekenden onmiddellijk en men had hier trouwens slechts te doen met een herhaling van hetgeen zich ongeveer vijftien maanden geleden had afgespeeld.

Ook toen bleek de Bende van Het Kwade Oog onder haar leden een aantal maatschap-

pelijk hooggeplaatste personen te tellen tot groote schrik en verontwaardiging van iederen rechtgeaarden Amerikaan.

Het duurde niet lang, of het bleek overduidelijk, dat de geheimzinnige vreemdeling, die thans de politie op zulk een krachtige wijze steunde in haar strijd tegen de bloedorstige bende, dezelfde was, die destijds een einde had gemaakt aan het bestaan van de Bende, door haar aanvoerder, den Moloch geheeten, in handen van het gerecht over te leveren. De vreemdeling was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de lang gezochte Groote Onbekende, op wiens aanhouding door de Londensche politie sedert jaren een premie van duizend pond was gesteld, welke som men echter nog nimmer had behoeven uit te betalen, daar Raffles wel is waar eenige malen in handen van de politie was geweest, maar bijna op hetzelfde oogenblik weder had weten te ontsnappen.

Ook de politie te New-York was in den aanvang niet onkundig geweest van de omstandigheid, dat zij van niemand anders dan van den Gentleman-Inbreker de krachtige hulp ontving, welke haar in staat stelde het Kwade Oog met goed gevolg te bestrijden.

Maar zij was wel zoo verstandig, niet al te zeer den nadruk te leggen op dit feit.

Wat het zwaarst was, moest het zwaarst wegen en zij zou niet zoo onverstandig zijn een man gevangen te nemen, die haar van zulk een onbetwistbaar en zeer groot nut was geweest.

Trouwens, met dat gevangennemen ging het ook zoo gemakkelijk niet, dat begreep men te New-York zeer goed, want toen men daar aanvankelijk een paar maal toe over wilde gaan, op dringend verzoek van de Engelsche regeering, toen leek de Groote Onbekende wel in het niet opgelost te zijn, het was eenvoudig, of hij nimmer bestaan had, en altijd geleefd had in de verhitte verbeelding van naar emotie dorstende krantenlezers.

In den laatsten tijd had de politie zich echter heel verstandig van den domme gehouden, daar er haar alles aan gelegen was, de Bende onschadelijk te maken.

Was dit eenmaal geschied, dan zou men er misschien aan kunnen denken, jacht te maken op John Raffles.

Dat was wel weinig dankbaar en ook niet ridderlijk, maar de Engelsche regeering had het nu eenmaal gevraagd.

En zoo deed de politie, alsof zij er geen seconde aan twijfelde, of de zoogenaamde

detective Bliss, die haar zoo uitnemend geholpen had, heette inderdaad zoo, en alsof zij geen oogenblik vermoedde, dat achter dien persoon wel eens heel iemand anders verborgen kon zijn geweest die luisterde naar den naam van John Raffles.

Men besloot slechts, dien Bliss zoo goed mogelijk in het oog te houden, wat alles behalve gemakkelijk ging, want de man scheen over een verbijsterend aantal middelen te beschikken, om zich zeer snel te verplaatsen, motorbooten, auto's, motorrijwielen, en zelfs vlieg-machines naar het scheen!

Vol belangstelling had het Amerikaansche publiek het verloop van den verwoeden strijd tusschen de politie en de Bende gevolgd, en met vreugde in het hart had zij kennis genomen van de snel opeenvolgende nederlagen, welke Het Kwade Oog in de laatste weken geleden had.

Nu eens had men drie of vier bendehoofden kunnen arresteeren, daarop weder een dozijn gevaarlijke leden, vervolgens was er een geheime plek van samenkomst ontdekt en slechts weinige dagen geleden had de politie twee vliegen in één klap geslagen. Het waren geduchte vliegen!

Zij had, alweder door toedoen van John Raffles, de hand weten te leggen op een zekeren Cressy, die de rechterhand moest zijn geweest van den tegenwoordigen Moloch en die in het dagelijksche leven een bankier met drukke zaken was.

Dat was een goede vangst geweest, maar zij werd geheel in de schaduw gesteld door die van een hoogstgevaarlijk personage, zekeren Dr. Fox, een Engelschman, op wiens aanhouding een hooge premie was gesteld, wat niet te verwonderen was, hetgeen uit het volgende zal blijken.

Fox was de aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een wijdvertakte misdadigersorganisatie, met afdelingen over bijna de geheele wereld, en waartoe tienduizenden leden behoorden.

Alweder was het John Raffles geweest, die dezen man tot tweemaal toe onschadelijk had weten te maken en in handen van de politie had weten over te leveren.

En tweemaal had deze gevaarlijke bandiet weten te ontsnappen.

En nu was hij, tegelijkertijd met Cressy, voor de derde maal gearresteerd om weder naar Londen te worden terug gebracht, waar hij met behulp van medeplichtigen uit het huis van bewaring had weten te ontsnappen.

Fox was de derde „Meester” geweest, dat wil zeggen, de derde aanvoerder van het zooveel genoemde genootschap.

Zijn twee voorgangers hadden den dood gevonden in den strijd tegen John Raffles, de eerste door een val uit een ballon, waarin hij met Raffles worstelde, de tweede door het hoofd te steken door een lus van voortreffelijk geteerd regeeringstouw en daarop van een hoogte van zes voet omlaag te vallen, „tot er de dood op volgt,” zooals het in de ouderwets gestelde vonnissen der Engelsche rechtbanken heet.

Het behoeft dus geen verwondering te baren, dat Dr. Fox den man een fellen haat toedroeg, die hem herhaalde malen in den weg was getreden en die reeds honderden leden van het genootschap onschadelijk had gemaakt.

Talrijke keeren hadden de mannen van aanzicht tot aangezicht tegenover elkander gestaan, nu eens scheen de een de bovenhand te hebben, dan weer de ander.

Inderdaad was het slechts schijn, want ook ten derde male wist de Meester te ontsnappen en dat op een wijze, die zelfs de bewondering van Raffles in persoon gaande maakte.

Aan boord van het schip, dat hem van New-York gevankelijk weder naar Londen zou overbrengen, had een stoker, die tot de Bende behoorde, hem des nachts uit zijn cel weten te bevrijden, op nauwelijks een halven dag varens van de kust. Fox had zich over boord geworpen en hij was opgepikt door de duikboot, die nog in den loop van den vorigen avond door een brutalen en stoutmoedigen aanslag in handen was gevallen van een bende bandieten, die de kleine bemanning had afge maakt en toen met het buitgemaakte schip in zee was gestoken.

Zij hadden nadat Fox veilig aan boord was gebracht, weder koers naar de kust gezet, en bij laag water eenvoudig de boot op het strand laten loopen, op een eenzame plek, een honderdtal kilometer ten Noorden van New-York.

Zoo was dus veel van het moeilijke werk van Raffles weder ongedaan gemaakt en in de geheele pers ging een storm van verontwaardiging op, die zich vooral richtte tegen den Minister van Marine, alsof deze persoonlijk aansprakelijk was voor den onbeschaamden roof van het oorlogschip, waarmede de medeplichtigen van Fox hem gered hadden.

Maar reeds een dag later verkeerde de boosheid weder in groote vreugde, want toen behaalde de politie een schitterende overwinning alweer door het ingrijpen van den bekwamen

particulieren detective uit Londen, Jerome Bliss. Zij wist het verblijf van den Moloch te ontdekken, nadat Bliss haar den weg had gewezen. De ellendeling trachtte te ontvluchten, sprong van de Brooklyn Bridge omlaag en viel te pletter op den voorsteven van een schip, dat juist onder de brug kwam uitvaren, zonder dat hij het gezien had.

Een onderzoek in zijn prachtige woning aan de Bird Walk bracht na lang zoeken eenige papieren en aantekeningen aan het licht, waarvan er een paar ontcijferd moesten worden, daar zij in geheimschrift waren gesteld en die later zouden leiden tot de arrestatie van een groot aantal schurken.

De Bende van Het Kwade Oog had den nekslag gekregen, naar het scheen.

Eindelijk was zij in den wortel getroffen, haar levensdraad was afgesneden, de Moloch leefde niet meer!

Niemand had ooit geweten, wie de geheimzinnige aanvoerder van de Bende was, zelfs zijn luitenants wisten het niet, ja zelfs Dr. Fox, de machtige Meester, had nooit anders met hem gesproken, dan van hem gescheiden door een ondoorzichtigen gazen wand, of terwijl de Moloch geheel verborgen was door een wijde toga en een kap, waarin slechts twee kleine gaten voor de oogen.

Men was uitbundig in zijn lofspraak aan het adres van Jerome Bliss en zooals wel te verwachten was, hadden verschillende dagbladen zich ijverig aan het werk gezet, om te bewijzen, dat die Bliss eigenlijk in het geheel geen Engelschman, maar een volbloed Amerikaan was.

Nu was dit een zeer moeilijk werkje, want niemand wist iets van dien Bliss af, en te Londen scheen men zelfs zijn naam nooit gehoord te hebben!

Dat mocht merkwaardig heeten waar het zulk een hoogstbekwaam politiebeambte betraf, maar het was koren op den molen van degenen, die onverdroten volhielden, dat Bliss een Yankee moest zijn.

Men wist ook, of vermoedde althans, dat Raffles één of meer helpers had, maar van hen wist men eerst recht niets.

De politie zag dit alles meesmuilend aan, en dacht er het hare van.

De hoofdcommissaris had Jerome Bliss altijd met een schuin oog bezien, maar hij had hem kalm zijn gang laten gaan, omdat hij een voortreffelijk, een bijna onmisbaar helper was gebleken.

Of hij John Raffles was of niet, wat deed het er toe, zoolang die man van een opmer-

kingsgave, een persoonlijk moed en een helder verstand bleek te zijn, die hem tot een onwaardebaren medestrijder van de politie maakte.

John Raffles was een Engelschman en als de Engelsche politie hem dan met alle geweld in handen wilde krijgen, dan moest zij haar eigen mannen maar zenden.

Intusschen bevond er zich te New-York althans één persoon, die om geheel andere redenen dan de overige inwoners, verheugd was over het uiteinde van den Moloch.

En die persoon was Dr. Fox.

Hij was naar New-York gekomen, waar hij Raffles aanwezig wist, om zijn doods vijand te bestrijden, nadat hij ternauwernood uit het huis van bewaring in Londen ontkomen was en na de plaats te hebben ingenomen van een stoker aan boord van een groot Trans-Atlantisch stoomschip.

Reeds aanstonds had zijn trotsche aard zich verzet tegen de dictatuur van den Moloch, die zelfs hem, Dr. Fox, uit de hoogte behandelde, en hij had zich in het hoofd gezet, de plaats van dien man in te nemen, zoodra hij op de een of andere wijze uit den weg zou zijn geruimd.

Thans had het noodlot hem het werk uit de hand genomen, en het zou nu zaak zijn, van de gunstige gelegenheid gebruik te maken vóór er kapers op de kust verschenen, en ook vóór de bende van het Kwade Oog totaal zou zijn uitgeroeid, want het had geen doel koning te zijn over een land zonder onderdanen.

Fox had zich, zoodra hij weder voet aan land had gezet, na door de duikboot te zijn gered, aanstonds goed vermomd opnieuw naar New-York begeven, en hij had zich weer laten opnemen onder de vier millioen inwoners van de wereldstad.

Het zou niet zoo gemakkelijk zijn hem terug te vinden, daarvoor zou hij wel zorg dragen.

De arrestatie van Cressy was hem echter zeer onaangenaam, want hij had juist gehoopt, zich van dezen man te bedienen, om zijn eerzuchtige plannen te verwezenlijken.

Het zou thans zeker niet zoo gemakkelijk zijn aansluiting te zoeken bij de voornaamste leden van het Kwade Oog, want Fox moest het zich bekennen, hij kende hen niet.

Alles werd bij deze bende zoo streng mogelijk geheim gehouden en de leden werkten meestal afzonderlijk, zonder van elkanders bestaan iets te weten.

Slechts wanneer het noodig was, maakten zij zich aan elkander kenbaar, door een afgesproken teeken.

Maar de omvang van den arbeid schrikte Fox niet af, hij had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, hier te blijven, en de opvolger te zijn van den op zoo'n vreeselijke wijze om het leven gekomen Moloch.

Voorloopig echter zou hij zich tevreden stellen met eenige kleinere ondernemingen, en daar onder behoorde in de eerste plaats wat men zou kunnen noemen, de onderneming „Helen Felton”.

HOOFDSTUK II.

HET PLAN VAN FOX.

De vrouw, wier naam wij zoeven genoemd hebben, was een voormalig lid van het Kwade Oog.

Zij was jong, schoon en rijk.

Zij was de weduwe van een schatrijken fabrikant, die op tamelijk jeugdigen leeftijd gestorven was.

Als vrouw van een grillig, hartstochtelijk temperament, had zij zich in den maalstroom van het New-Yorksche leven geworpen, en al spoedig, nadat zij in aanraking was gekomen met een paar verdachte individuen, had zij persoonlijk deelgenomen aan een aantal nachtelijke ondernemingen van de Bende, en zich daarna met het vereischte ceremonieel, als lid doen aannemen.

Zij had zeer goed geweten, wat dit betekende, en welke verplichtingen zij op zich nam.

Zij wist, dat ieder verraad met den dood zou worden gestraft en zij wist ook, dat de Moloch een man van verfijnde wreedheid was, die haar zeker zou martelen, wanneer zij het ooit mocht wagen, de bende op de een of andere wijze te benadeelen, of verraad te plegen.

En toch had zij dit gedaan.

Het was slechts een paar weken geleden, dat zij van Dr. Fox een opdracht kreeg, één der helpers van John Raffles in haar netten te lokken en door haar verleidelijke schoonheid te bedwelmen, om hem daarna over te halen, de geheimen van zijn metgezel te verraden.

Maar Raffles had het spel doorzien, hij zelf was ten tooneele verschenen, en toen was er iets ongehoords met Helen Felton geschied.

Die vrouw die nog nooit iemand oprecht had kunnen beminnen, was in liefde ontbrand voor den Grooten Onbekende.

Het was een felle hartstocht, opgelaaid als een brand, en toen Raffles in doodsgevaar verkeerde, toen Dr. Fox en eenige zijner trawanten hem kwamen overvallen in haar eigen huis, waar hij zich bevond, toen besloot zij, hem te

redden, al zou het haar ook het leven kosten.

Het verraad werd spoedig bekend, Raffles werd inderdaad gered, al was het dan niet direct door haar toedoen, en het doodvonnis werd over haar uitgesproken.

Raffles had haar echter weten te redden, op een even origineele als stoutmoedige wijze.

Hij haalde haar over een middel in te nemen, hetwelk schijndood verwekte, en vier en twintig uren, nadat zij schijnbaar den laatsten adem had uitgeblazen, bracht hij haar met zijn wonderbaarlijke vliegmaschine in iets minder dan zeven uren van New-York naar Londen over.

Slechts zeer weinig personen wisten iets af van dien geheimzinnigen dood.

En onder hen waren in de eerste plaats John Raffles, zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn even trouwe metgezel, de reusachtige chauffeur, James Henderson.

Drie dagen geleden was Helen Felton overleden, naar men geloofde aan de gevolgen van het innemen van het vergif.

Ook Fox verkeerde in de stellige meening, dat de jonge vrouw zich het leven had benomen, ten einde zich op die wijze te onttrekken aan de straf welke de Bloedraad over haar zou uitspreken.

Er was een plan in hem gerijpt, hetwelk hij zoo spoedig mogelijk ten uitvoer wilde brengen, want reeds den dag volgend op zijn bevrijding, zou de begafenis moeten plaats vinden.

Toen Dr. Fox dit alles overdacht, was hij als matroos vermomd, gezeten in de gelagkamer van een wijnhuis aan de haven.

Er bevonden zich slechts weinig bezoekers, en geen van allen kon bogen op wat men noemt, een vertrouwen inboezemend uiterlijk.

Integendeel het waren allen schurkentronies, de bar-keeper inclus, die achter zijn buffet stond en de glazen vulde, daarbij geholpen door een soort sjofelen kellner.

Dr. Fox wist zeer goed, dat deze man, „Mad Pete” bijgenaamd, lid was van de Bende van Het Kwade Oog, en zeer waarschijnlijk zouden ook van de andere aanwezigen velen tot de bende behooren.

De kroeg stond slecht bekend bij de politie, maar toch was het haar tot dusverre onbekend, dat in een van de groote kelders van het wijnhuis menigmaal bijeenkomsten werden gehouden tusschen de bandieten, om over een of andere onderneming te beraadslagen.

Men kon dezen kelder slechts bereiken langs een trap, die boven werd afgesloten door een lage deur, achter een stapel vaten in een hoek van de gelagkamer verborgen en die niet anders geopend kon worden, of „Mad Pete” moest, van zijn plaats achter de toonbank af, aan een touw trekken, waardoor een zware klink, welke de deur gesloten hield, op zijde werd getrokken.

Zoodra een bandiet, na zich goed te hebben gelegitimeerd, door de lage deur verdween, viel de klink door zijn eigen zwaarte terug en de kroegbaas moest opnieuw aan het touw trekken, om de deur weder vrij te maken.

Het aantal bezoekers verminderde, en toen er nog slechts een drietal personen aanwezig waren, slenterde Fox naar de toonbank, keek „Mad Pete” strak aan, en stroopte toen de mouw van zijn linkerarm tot over den elleboog op.

Even onder de buiging van den elleboog vertoonde de benedenarm een lang litteeken, blijkbaar afkomstig van een diepe steekwonde.

Nauwelijks had hij dit litteeken gezien, of Mad Pete slaakte een onderdrukten kreet en zeide op een toon vol onderdanigheid:

„De Meester!”

„Je hebt het geraden, Mad Pete,” antwoordde Dr. Fox met een grijns. „Je kent dit litteeken?”

„Wie van ons zou niet weten, hoe gij daar aan gekomen zijt!” riep de kroegbaas uit. „Gij hebt het opgelopen in dien vreeselijken strijd met Markies de Beaupré, het Fransche Bendevoofd, die u een paar jaren geleden uw recht op het Meesterschap wilde betwisten, en met wien gij in een pikdonker gemaakt vertrek met het mes hebt moeten strijden. Kan ik u van dienst zijn, Meester?”

„Ja! Je hebt natuurlijk gehoord van den dood van den Moloch?”

„Ja, Meester! Het is vreeselijk voor ons!” gromde Mad Pete. „Het is de nekslag.”

„Kom, kom, voor hem een ander!” kwam Dr. Fox schouderophalend. „Niemand is on-

misbaar! Wanneer de politie denkt, dat er nu plotseling een einde gemaakt is aan het bestaan van de Bende van het Kwade Oog, dan vergist zij zich danig.”

De kroegbaas zweeg, want hij vond het wel wat gevaarlijk, met den Meester van meening te verschillen.

Hij had reeds al te veel gehoord van diens trots en onverdraagzaamheid, van zijn wreedheid en hooghartigheid.

Dr. Fox had een teug genomen van zijn glas Whisky-soda, dat hij van het tafeltje had meegebracht naar het buffet en hernam nu:

„Ik wilde hier zoo spoedig mogelijk, als het kan, reeds over een paar uren, een vergadering beleggen, met de luitenants van wijlen den Moloch, natuurlijk voor zoover zij nog niet gearresteerd zijn. Denk je, dat het gaan zal, om hier spoedig aanwezig te zijn?”

„Ik heb een telefoon, Meester!” zeide Mad Pete op trotschen toon.

„En zij komen dan maar aanstonds als men hen roept?” vroeg Dr. Fox minachtend. „Er kon hier toch wel iemand van de politie te telefoneeren staan?”

„Hoho, Meester, gij moogt ons niet voor zoo onnoozel aanzien!” verdedigde Mad Pete zich. „Natuurlijk moeten wij eenige wachtwoorden uitwisselen en die worden om den dag veranderd.”

„Dan is het wat anders! Zorg dan, dat zij hier over een paar uren zijn! Wij moeten nu over ernstige zaken beraadslagen! De Moloch mag dan dood zijn, ik zal echter zorgen, dat de inwoners van New-York voortdurend in vrees en spanning worden gehouden! Ik ga nu heen en keer over twee uren terug! Zult gij mij toe laten als ik terugkeer?”

„Het spijt mij Meester, maar dat zou ik niet mogen doen, als gij mij het wachtwoord niet wist te geven!” antwoordde de kroeghouder. „Hier in de gelagkamer kan iedereen natuurlijk binnenkomen, maar beneden in de vergaderzaal, dat is wat anders!”

„Zoo mag ik het hooren!” zeide Fox grinnikend. „We zeggen dus, dat gij mij vraagt hoe laat het is wanneer ik terugkeer en dat ik dan zal moeten antwoorden: „het uur van de wraak”!

„Uitstekend Meester!” kwam de kroegbaas. „Op die wijze is bedrog uitgesloten!”

Fox knikte den man nog eens toe, dronk zijn glas leeg, wierp een geldstuk op de toonbank en slenterde weer heen.

Hij dreutelde wat langs de kade, keek naar het bevrachten van de schepen, die daar lagen

en naar het uitvaren van een paar groote mailbooten en nadat er twee uren verlopen waren, keerde hij weder naar het wijnhuis van Mad Pete terug.

Hij stapte regelrecht op de toonbank toe, Pete nam hem eens goed op en vroeg toen op gedempten toon:

„Hoe laat is het?”

„Het uur van de wraak!” antwoordde Dr. Fox even zacht.

„Het is goed!” mompelde Mad Pete.

„Zijn zij er allen?”

„Er zijn er vijf, en dat is alles, wat nog op vrije voeten rondloopt!” antwoordde de kroeghouder op grimmigen toon.

Fox stak de gelagkamer in haar volle breedte over en was het volgend oogenblik achter den grooten stapel vaten verdwenen, waarachter zich het deurtje bevond, dat voor iedereen in de gelagkamer volkomen verborgen was door de tonnen, die er voor stonden.

Mad Pete trok aan het touw, de klink viel neer en Dr. Fox kon de deur nu gemakkelijk openduwen.

Hij ging een smalle steenen trap af, die uitliep op een gang, welke door een kleine petroleumlamp werd verlicht.

Aan het einde van deze gang bevond zich een zware deur met ijzeren bouten beslagen en met een zeer sterk slot.

Dr. Fox trachtte de kruk om te draaien maar daar dit hem onmogelijk was, bonsde hij met de vuist op de deur en riep:

„Doe mij open, ik ben de Meester!”

Daarbinnen werd eenig gerucht hoorbaar, maar de deur bleef gesloten.

„Hoe is het?” riep Fox toornig uit. „Zult gij mij nog lang hier buiten laten wachten?”

Maar nu bedacht hij, dat hij zich zelf op minachtenden toon had uitgelaten over de onvoldoende beveiligingsmaatregelen, door de Bende van het Kwade Oog toegepast. Hij mopperde dus iets, en wilde reeds terugkeeren om aan Pete het wachtwoord van dien dag te vragen, toen er in de deur een zeer klein luikje opening, niet grooter dan een zilveren dollarstuk, waardoor eenklaps een felle lichtstraal naar buiten in de gang doordrong, die spoedig het gelaat van Dr. Fox gevonden had.

En nu klonk achter de deur een stem, die beval:

„Laat uw linkerarm zien!”

Onmiddellijk stroopte Dr. Fox zijn mouw op en het litteken werd zichtbaar.

„Het is in orde!” klonk de stem aan den anderen kant van de deur. „Gij moet het ons

niet ten kwade duiden, Meester, wanneer wij wat voorzichtig zijn geworden! Die duivelsche John Raffles heeft ons het leven zoo zuur gemaakt, dat wij op alles verdacht moeten zijn!”

De deur werd geopend en Fox trad een vrij ruimen kelder binnen, helder verlicht door eenige electriche lampen, en waar op dat oogenblik vijf mannen bijeen waren.

Twee hunner zaten voortreffelijk in de kleederen en het was duidelijk, dat zij geen handenarbeid gewend waren, de drie anderen droegen eenvoudige kleeren, welke men zelfs armoedig zou kunnen noemen.

Fox was een oogenblik bij de deur blijven staan en monsterde aandachtig de gezichten van de vijf mannen, die daar in het vertrek bijeen waren.

Hij scheen echter spoedig tevreden gesteld te zijn, en nam tegenover hen plaats aan de lange zijde van een groote tafel, die in het midden van den kelder was geplaatst.

Er stonden zes glazen en een paar wijnflesschen gereed op tafel.

Maar Fox weigerde te drinken en keek met een glimlach toe, terwijl de anderen zich inschonken.

„Het is een gewoonte van mij,” zeide hij meesmuilend, „en ik geloof een goede gewoonte, om nimmer in een vreemd huis iets te drinken! Misschien zou ik er anders over denken, als er hier op dit ondermaansche geen wezen op twee beenen rondliep, dat luistert naar den naam van John Raffles! Zoolang hij nog leeft, is de grootste voorzichtigheid geboden!”

De vijf luitenants zwegen en zij vulden de stilte aan met een glas wijn naar binnen te gieten.

Dr. Fox had hen allen scherp opgenomen en vier hunner had hij dadelijk herkend.

Hij wendde zich nu tot den vijfden man, een klein, schraal ventje, dat er uitzag als een boekhoudertje op een klein kantoor, dat bijna zijn geheele leven op de kantoorkruk had doorgebracht en vroeg:

„Mag ik weten, of gij lang bij de bende zijt? Ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb!”

„Dat is geen wonder, Meester,” antwoordde het mannetje met een grijnslach. „Ik ben pas sedert een dag in New-York, mijn standplaats was New Orleans en men heeft mij hierheen overgeplaatst, als ik het zoo noemen mag, omdat hier reeds een duchtige bres was geschoten in de gelederen van de luitenants van den Moloch!”

„Van wien hadt gij dat bevel gekregen om hier te komen?” vroeg Fox verder.

„Van wien anders dan van hem, van den Moloch?” was de verbaasde wedervraag.

Fox wendde zich nu tot één der anderen, Blackmaster geheeten en vroeg:

„Kent gij dezen collega van u?”

„Hij is vroeger herhaaldelijk hier geweest om ons te helpen. „Old Plumcake” is sterk in bankzaken, moet gij weten! Zijn specialiteit is het oprichten van gefingeerde maatschappijen, ten einde daarvan aandeelen aan den man te brengen!”

„Als gij voor hem kunt instaan, dan is alles goed en kan ik u uiteen zetten, waarom ik u heb verzocht, hier bijeen te komen!” hernam Dr. Fox.

Hij scheen even tijd noodig te hebben, om zijn gedachten te verzamelen en hernam toen:

„Heeft één uwer Helen Felton meer persoonlijk gekend?”

De blikken van vier der vijf personen, die tegenover Fox zaten, wendden zich allen spottend en veelbeteekenend naar den nog jongen man met een knap maar afgeleefd gelaat en die blijkbaar tot de betere standen behoorde.

Toen zeide Blackmaster grijnslachend:

„Dat moet gij maar aan Copperfield vragen, Meester!”

„Waarom juist aan hem?”

„Omdat hij haar minnaar is geweest!”

„Is dat zoo, Copperfield?” vroeg Fox, zich tot den jongen dandy wendend.

„Het is zoo, Meester!”

„Hebt gij lang in die... aangename positie verkeerd?”

„Acht maanden ongeveer!”

„Aha, wijlen mevrouw de weduwe Felton hield zeker van afwisseling!” hernam Fox met een spotlachje.

„Gij gebruikt het juiste woord, Meester, zij was vrij wispelturig en het was moeilijk lang achtereen met haar op goeden voet te blijven en aan haar grillen te voldoen!” antwoordde Copperfield.

„Zeg mij eens,” ging Fox voort, „wijdde zij u veel in haar geheimen in?”

„Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik veel van haar weet!” antwoordde Copperfield, terwijl hij een hooge borst zette.

„Ik heb veel van haar rijkdom hooren spreken, was zij inderdaad zoo welgesteld?”

„Ik weet met de meeste beslistheid, dat zij een kapitaal bezat, hetwelk haar een jaarlijksche rente van ruim een millioen dollar opleverde.”

„Voor den duivel, dat is niet mis!” riep Fox met glinsterende oogen uit. „Bij dat kapitaal is zeker onroerend goed inbegrepen?”

„Ja, zij was eigenares van drie of vier huizen, en tevens van een groot hotel in de badplaats New-Haven, op een half uur met de electriche tram van New-York gelegen.”

„Uitnemend en hoe staat het met de erfgenamen? Kunt gij mij dienaangaande iets mededeelen?”

„Zij had weinig bloedverwanten!”

„Weet gij ook, of zij met die bloedverwanten op goeden voet was?”

„Zij leefde met hen als kat en hond!”

„Het is dus niet waarschijnlijk, dat zij één van de lieden in haar testament bedacht heeft?”

„Zij zou zich liever dadelijk in de Hudson hebben geworpen, dan aan één hunner ook maar een cent te vermaken!”

„Weet gij ook of er een testament bestaat?”

„Ik weet, dat er een geweest is, maar de notaris, die het oorspronkelijk opmaakte, heeft het herhaaldelijk moeten herzien!”

„Waarom?”

„Omdat zij het telkens wilde laten veranderen, gedeeltelijk ten bate van haar minnaar van het oogenblik! Velen hebben het zoolang mogelijk alleen om het geld uitgehouden, maar tegen slagen met een karwats, of een dozijn flinke schoppen, was op den duur de vurigste bewonderaar niet bestand!”

„Ha ha, het moet een zeer merkwaardige vrouw zijn geweest, die Helen Felton,” hernam Dr. Fox. „Maar hoe dit ook zij, of er een testament is of niet, of er bloedverwanten aanspraak zullen doen gelden of niet, wij zullen hier een spaak in het wiel steken! De nalatenschap van Helen Felton moet aan de Bende vervallen.”

Op dit oogenblik werd er zachtjes en op bijzondere wijze op de deur geklopt.

Blackmaster sprong aanstonds op, nam zijn revolver ter hand, ging naar de deur, en wisselde op gedempten toon eenige woorden met den man, die daar buiten stond.

Toen slaakte hij een zachten kreet van verwondering en wendde zich tot Fox met de mededeeling:

„Daar buiten in de gang staat „Diamond Jack”, die al anderhalven dag onder water is.”

„Wat wil hij?”

„Hij heeft een zeer belangrijke mededeeling voor u!”

„Heeft hij het wachtwoord gegeven?”

„Ja.”

„Laat hem dan binnen!”

Blackmaster opende de deur, zijn revolver ter hoogte van zijn maag voor zich uithoudend en er trad een man binnen met gescheurde kleederen, een diepe schram over de wang, en met een stuk van een stalen ketting om een van de polsen.

Hij liep dadelijk op Fox toe, maakte het herkenningsteeken, zoals het gebruikelijk was tusschen de leden van de Bende en riep toen uit:

„Hier ben ik, Meester!”

„Waar kom je van daan, Jack? Heb je in de gevangenis gezeten?” vroeg Fox ver-

wonderd.

„Ik heb wel gevangen gezeten, Meester, maar het was niet in een gewone cel!”

„Waar dan?”

„In het huis van Helen Felton.”

„Wat zeg je daar?” riep Fox ten hoogste verbaasd, terwijl hij zich half van zijn stoel oprichtte, „in het huis van de doode?”

„Helen Felton is niet dood, Meester! Het was een streek van Raffles, hij heeft haar juist eergisteren uit het huis weggehaald, en haar daarna in veiligheid gebracht.”

HOOFDSTUK III.

DREIGEND GEVAAR.

Deze weinige woorden deden het gelaat van den Meester een vreeselijke verandering ondergaan.

Al het bloed week uit zijn gelaat, dat een ziekelijke, geelbleeke kleur kreeg.

Zijn oogen leken uit het hoofd te puilen en krankzinnige woede was er in te lezen, zijn mond vertrok zich tot een kwaadaardigen grijns, zoodat zijn groote gele tanden zichtbaar werden.

Diepe rimpels liepen over het lage voorhoofd en zijn neusvleugels trilden.

Een oogenblik stond hij doodstil, in half gebukte houding, met gebalde vuisten, terwijl de nagels hem in de handpalmen drongen.

Toen mompelde hij op schorren toon:

„Alweer voor den gek gehouden! Alweer bedrogen door dien vervloekten Raffles. Zal die man mij dan steeds de baas blijven? Zal hij mijn plannen dan steeds dwarsboomen?”

Hij viel op zijn stoel terug en bleef een oogenblik in diep nadenken verzonken zitten.

Uit alle macht wist hij zich te beheerschen en zijn stem had reeds weder bijna haar gewonen klank herkregeen, toen hij zich tot Diamond Jack wendde en op barschen toon vroeg:

„Hoe weet je dit alles?”

De man, die zooveen was binnengekomen, en die deel uitmaakte van de Bende van het Kwade Oog scheen een oogenblik te aarzelen en begon toen haperend:

„In den nacht van eergisteren drong ik het huis van Helen Felton binnen....”

„Wat hadt gij daar te zoeken?” vroeg Fox streng. „Geen uitvluchten, denk er om!”

„Meester.... ik dacht.... ik wilde....”

„Kom uit je woorden man!” hernam Fox op ruwen toon. „Wat voerde je daar des nachts uit?”

„De zaak is, ik was van oordeel, dat ik, nu de vrouw dood is, wel eens een kijkje kon nemen in haar juweelenkistje! Het is immers niet verboden aan leden van de bende, als zij in de gelegenheid zijn een goeden slag te slaan,

dit te doen, zonder van te voren het bestuur te waarschuwen!”

„Verboden is het niet!” gromde Dr. Fox. „Maar ik betwijfel, of gij achteraf het bestuur op de hoogte zoudt hebben gebracht! Nu, uw opzet schijnt in ieder geval niet te zijn geslaagd en wij zullen er niet verder over spreken! Ga voort!”

„Ik wist aan de achterzijde van het huis binnen te dringen en haar werkkamer te bereiken, waar het schrijfbureau en ook de brandkast staat. Ik had juist een en ander onderzocht, toen ik eensklaps achter mij gerucht hoorde, en ik meende het te besterven van schrik, want daar stond zij, Helen Felton, die ik dood waande, in levende lijve voor mij! Zij leefde zoo goed, dat zij een kleine revolver in de hand hield en als ik mij niet zoo spoedig hersteld had, zou het misschien slecht met mij zijn afgelopen. Ik wist echter haar pols te grijpen, voor zij kon schieten, en zij zou wel eens voor niemendal weer levend hebben kunnen worden, als er niet eensklaps iets anders was gebeurd!”

„Gij werd gestoord?”

„Zoo kan men het inderdaad noemen, Meester!” antwoordde Diamond Jack op klagen toon. „Storen is het woord! Ik kreeg een oplawaai tegen de punt van de kaak, dat mij hooren en zien verging, en ik in een hoek van de kamer rolde, ten minste, daar kwam ik later weer bij kennis, want vóór ik daar nog goed en wel beland was, had ik alle besef aangaande maan en sterren verloren!”

„Je hebt dus niet kunnen zien, wie je overvielen?”

„Tenminste niet op dat tijdstip, Meester! Maar later, toen ik weer bijkwam, bevond ik, dat ik met touwen en een paar stalen boeien machteloos was gemaakt en tegenover mij stond een reus van een kerel, die zoo'n beetje lachend op mij neerkeek.”

„Dat moet de helper van Raffles zijn geweest, een ware Hercules, een man, die acht

anderen staat!" bromde Fox, zich op de lippen bijtend. „Vertel verder!"

„Die man vroeg mij hoe het mij ging, Meester, en toen ik zei, dat het zoo beroerd mogelijk met mij ging, toen wreef hij zich de handen, de schurk, en riep: „Zoo mag ik het hooren!" Toen nam hij mij op zijn nek, of ik een kind van drie maanden was, hij droeg mij de trap af en hij sloot mij op in den kelder. Hij bracht mij op geregelde tijden eten, en heel goed eten ook, dat moet ik bekennen, maar al dien tijd had ik natuurlijk gewerkt aan mijn bevrijding!"

„En je bent ten slotte geslaagd om te ontsnappen?"

„Nog geen uur geleden! Ik heb altijd een heel klein, zeer sterk vijltje met een dunne pekdraad op de huid van mijn hoofd tusschen mijn haar vastgebonden, niemand, die het ooit gezien heeft! Daarmede wist ik mijn boeien door te vijlen, en toen dat gelukt was, werd de rest kinderspel. De deur van den kelder was weliswaar stevig gesloten, maar ook die wist ik open te krijgen, met behulp van mijn loopers, welke men vergeten had mij af te nemen, wat wel niet zoo gemakkelijk zou zijn gegaan, want ik had ze in mijn schoenen verborgen. Ik wist zoo in de gang te komen, verliet het huis denzelfden weg, waarlangs ik was binnen getreden."

Dr. Fox had met groote aandacht toegekeerd, zich nu en dan over het voorhoofd wrijvende, en toen Diamond Jack gereed was met zijn verhaal, merkte hij op:

„Je hebt op handige wijze je gevangenis weten te verlaten, maar je had nog meer en beter kunnen doen!"

„Wat meent gij, Meester?"

„Je had kunnen onderzoeken, of er zich niemand in het huis bevond, John Raffles bijvoorbeeld!"

„Ik wist zeker dat ik hem er niet zou vinden, meester, want ik heb hem tegen zijn helper duidelijk hooren zeggen, dat hij met Helen Felton zou vertrekken en niet voor over een paar dagen zou terug keeren!"

Een oogenblik heerschte er doodsche stilte in het vertrek.

Toen zeide Copperfield op eenigszins spottenden toon:

„Nu Helen Felton dus niet dood is, Meester, kunnen wij de vergadering zeker wel opheffen?"

Fox wierp den spreker een stekenden blik toe uit zijn slangenooogen, en antwoordde:

„Wij zullen niet zoo haastig van stal loopen, Copperfield! De vrouw is niet dood, het zij zoo! Maar om tweeërlei redenen mag zij niet

in leven blijven. Ten eerste heb ik mij nu eenmaal gewend aan het denkbeeld, dat al haar bezittingen moeten vervallen aan de bende, en ten tweede, moet zij gestraft worden wegens het gepleegde verraad."

„Ik ben het met u eens, Meester, ik begrijp alleen maar niet al te goed, hoe wij den schijndood in een werkelijken dood moeten doen verkeeren, nu wij niet weten, waar Helen zich ophoudt."

Fox fronste zijn wenkbrauwen en zeide toen:

„Zij moet gevonden worden, Copperfield, dat is alles wat ik te zeggen heb. Zij is een zeer schoone vrouw, zij moet overal opvallen, zij zal zich onmogelijk lang verscholen kunnen houden, en daar wij in alle groote steden van Amerika onze mannen hebben, kan het niet lang duren, of haar verblijfplaats wordt ons opgegeven. En wanneer dat eenmaal geschied is, kan de straf aan haar voltrokken worden!"

Maar Copperfield was nog niet tevreden.

Hij had een versche cigaret opgestoken, blies den rook voor zich uit, en hernam:

„Houdt mij de opmerking ten goede, Meester, ik zou er niet de hand voor in het vuur durven steken, dat Helen Felton nog altijd in Amerika is!"

„Niet in Amerika?" herhaalde Fox langzaam. „En waar zou zij dan zijn naar uw meening?"

„Wel in Europa, Spanje, Italie, Duitschland, waar gij maar wilt!"

Maar Raffles is binnen twee dagen teruggekeerd," hernam Dr. Fox ongeduldig.

„Ongetwijfeld, maar gij zult wellicht weten, dat hij beschikt over een wonderbaarlijke vliegmaschine, en het is onder ons reeds uitgemaakt, dat hij eenige malen binnen negen uren van New-York naar Londen moet zijn gevlogen!"

Fox beet zich op de lippen.

Ook hij wist dit, en hij nam het zich zelf ten zeerste kwalijk, dat hij daaraan niet dadelijk gedacht had.

Een diepe rimpel vertoonde zich in het midden van zijn voorhoofd.

Wanneer dat zoo was, wanneer Raffles inderdaad die vrouw naar Europa had weten te brengen, dan zou hij zijn onderzoekingen gerust kunnen staken, want dan zou hij haar zeker niet terugvinden.

Raffles zou haar wel naar een van zijn vele schuilplaatsen weten te brengen, zij zou veilig zijn.

Copperfield had den Meester tersluiks gade

geslagen, met een verstolen, spottenden blik in zijn oogen, en hij ging voort:

„Ik weet niet of gij reeds gelegenheid hebt gehad, om de bladen door te lezen en ik betwijfel ook of dat het geval is geweest, anders zou het natuurlijk niet aan uw aandacht ontsnapt zijn, dat men, terwijl gij door onze mannen aan boord van de duikboot gered werd, een vliegmaschine hebt waargenomen, voorzien van een buitengewoon sterk zoeklicht, die met verbazend snelle vaart koers zette naar de kust, en die in draadlooze gemeenschap heeft gestaan met de „Sussex”, het schip dat u had moeten overbrengen. Er valt niet aan te twifelen, of die geheimzinnige machine was het vliegtuig van John Raffles.”

Fox wierp Copperfield opnieuw een giftigen blik toe, en bromde iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Hij was het steeds gewend geweest, met grooten eerbied en met schuwe vrees te worden behandeld, en die Copperfield scheen het te durven bestaan, een weinig den spot met hem te drijven.

Hij zou dien jongen man in het oog houden, hij hield niet van lieden die in zijn aanwezigheid zooveel spraken.

Geruimen tijd bleef Fox onbewegelijk voor zich uit zitten staren.

Zijn hersens werkten snel en onophoudelijk.

Hij zocht naar een middel, zijn plan ondanks alles nog ten uitvoer te brengen.

Eensklaps hief hij het hoofd op en er schitterde een straal van zegepraal in zijn oogen, toen hij zich tot Diamond Jack wendde met de vraag:

„Gelooft gij, dat, behalve John Raffles en zijn helper, nog iemand anders iets af weet van den voorgewenden dood van Helen Felton?”

„Ja, ik!” antwoordde Diamond Jack.

„Natuurlijk, ezel!” riep Fox op woesten toon. „Dat begrijp ik wel! Maar behalve die drie en gij!”

„Ik zou wel durven zweren, dat niemand anders het weet!” antwoordde Diamond Jack, onthutst en verschrikt door dien uitval.

„Wie waren daar nog meer in huis, behalve onze mannen, Westman en Grocer, die er de rol van bedienden vervulden, en zich thans in handen van de politie bevinden?”

„Een kamenier en een dienstmeisje! De kamenier ging altijd des avonds naar huis, en het dienstmeisje was alleen thuis, toen Helen Felton zoogenaamd vergif innam. Zij werd naar huis gestuurd, door den nagemaakten dokter,

die naar Helen kwam kijken, en die natuurlijk een helper van John Raffles of hij zelf is geweest en waarschijnlijk zou zij de kamenier wel gewaarschuwd hebben. In ieder geval gelooven die twee vrouwen stellig, dat hun meesteres gestorven is!”

„Is het ondenkbaar, dat zij terugkeeren om het stoffelijk overschot van hun meesteres nog eens te zien?”

„Dat zou ik niet durven beweren, maar ik geloof het haast niet!”

„Die onzekerheid is onduldbaar!” mompelde Fox voor zich heen. „En toch, het moet gewaagd worden.”

Hij wendde zich tot Blackmaster en Copperfield en ging voort:

„Luister! Het is wel bijna zeker, dat Raffles aan Helen Felton gelegenheid zal hebben gegeven, een gedeelte van haar fortuin mede te nemen, maar de tijd was veel te kort, om alles te gelde te maken, en ik ben er zeker van, dat wij hier nog ettelijke millioenen zullen terug vinden, die bij haar bankier berusten, of die belegd zijn in haar huizen. Dat alles moet ons eigendom worden, en daarvoor is het natuurlijk noodig, dat men blijft gelooven, dat de vrouw inderdaad dood is.”

„Maar als niemand dat weet behalve wij, hoe zal het dan bekend worden gemaakt?” riep Jack Diamond uit.

„Het zal bekend gemaakt worden door het dienstmeisje, en door de kamenier,” antwoordde Fox kort af.

„Dat behoeft niet meer, het was vandaag in geheel New-York bekend!” kwam Copperfield kalm. „De bladen staan er vol van!”

Ten derde male schoot een felle blik uit de grijsgroene oogen van Dr. Fox naar Copperfield, die zich hier echter niet veel van scheen aan te trekken en kalmpjes voortging:

„Misschien hebt gij wel nagelaten, de bladen heden te lezen, Meester! Het is heel eenvoudig. Gij hebt waarlijk wel andere dingen aan het hoofd. Laat mij u daarom even mededeelen, dat het dienstmeisje en de kamenier inderdaad geklapt hebben, zooals Raffles natuurlijk ook wel had verwacht, en dat nog geen etmaal later de dood van Helen Felton vrij algemeen bekend was. Het is mij zelfs bekend, omdat ik het huis eenigen tijd in het oog heb gehouden, dat er bezoekers zijn geweest. Ik zelf wist toen niet beter, of zij had inderdaad zelfmoord gepleegd, en vond het volstrekt niet vreemd, dat daar een geneesheer en een verpleegster in huis waren, die natuurlijk geen van beiden echt zijn geweest! Helen Felton was toen nog

schijndood, en al die menschen vertrokken weder in de stellige overtuiging, dat zij niet meer tot de levenden behoorde."

„Maar voor den duivel," bromde Fox woedend. „De vrouw moest toch binnen den wettelijken termijn begraven worden, daarmede moest Raffles toch rekening houden!"

Hij hield er slechts in zooverre rekening mee, dat hij haar wegvoerde, ruim een dag voor die termijn verstreken was," antwoordde Copperfield kalm.

Fox zeide niets, maar hij speelde zenuwachtig met de kolf van zijn revolver in zijn zak.

De onbeschaamde, sarrende wijze, waarop Copperfield zijn opmerkingen ten beste gaf, deed zijn bloed koken, maar hij begreep, dat het voor zijn plannen beter was, als hij zich de vijf luitenants voorloopig te vriend maakte.

En daarom zeide hij, na zich met geweld tot kalmte te hebben gedwongen op zoetsappigen toon:

„Dat ziet gij heel goed in, Copperfield! Zoo moet het inderdaad zijn gegaan. Nu is het maar de vraag, wat zal er geschieden, als men komt

om het lichaam af te leggen en te kisten?"

Copperfield deed of hij ernstig nadacht en antwoordde toen afgemeten, alsof het hem nu eerst te binnen viel:

„Dan zal men het lijk niet meer vinden, Meester!"

„Een zeer juiste opmerking, Copperfield, kwam Dr. Fox, geelwit van drift. „Ook ik had dat reeds begrepen. De bedoeling van mijn vraag was echter deze: Hoe zullen de autoriteiten zich gedragen, ten opzichte van deze verdwijning?"

„Ik denk dat zij zullen overwegen, Meester, dat gedane zaken geen keer nemen en zich in het onvermijdelijke zullen schikken," antwoordde Copperfield met een vaag lachje op zijn slappe trekken.

„En zullen zij het daarbij laten, denkt gij?" vroeg Fox, wiens oogen dreigend begonnen te fonkelen.

„Zij zullen natuurlijk een onderzoek instellen," antwoordde Copperfield schouderophalend. „Zij zullen zich hoogelijk verbazen, zij zullen geen enkel spoor vinden, en ten slotte zullen zij de waarheid wel raden."

HOOFDSTUK IV.

GEDAANTEVERWISSELINGEN.

Weer bleef het eenigen tijd stil na deze woorden.

Het hart vol vrees en onrust hadden Blackmaster, Old Plumcake, Diamond Jack en de anderen het woordensteekspel tusschen den Meester en Copperfield gevolgd.

Zij kenden den aard van Copperfield, zij kenden zijn kouden spot, zijn onveranderlijke kalmte, die een volbloedig mensch tot razernij zou kunnen brengen en zijn lust om zich vroolijk te maken over anderen.

Zij kenden echter tevens zijn grooten persoonlijk moed, die gepaard ging met een blufferige grootspraak, alsof hij geen Amerikaan maar een Gasconjer was.

Zij wisten ten slotte, dat hij zich niet ontzag, zelfs den hooggeplaatste in de Bende met de pijlen van zijn spot te treffen, vrees koesterde hij nooit, en dat behoefde hij ook niet, want hij was een voortreffelijk bokser, een volleerd schutter, en een meester op den degen en op het mes, die vruchteloos zijns gelijke zocht.

Men verhaalde van hem, dat hij in staat was een looden revolverkogel op veertig pas afstand op de snede van een mes in tweeën te schieten, en dat dan de helften zoo zuiver gelijk waren, dat zij op een goudschaaltje elkander in balans hielden.

Maar Dr. Fox was niet als de anderen.

De bendeleden kenden hem nog slechts weinig, maar zoo veel wisten zij wel van hem, dat hij niet met zich liet gekscheren, en dat het een uiterst gevaarlijke onderneming was, hem tot mikpunt van zijn lachlust te kiezen.

Maar Copperfield scheen in het minst niet

van zijn stuk gebracht door de venijnige, valsche blikken, welke Fox hem toewierp.

Zijn fletse oogen, half dicht geknepen, bleven onverschillig den rook van zijn cigaret volgen, en nu en dan verborg hij schijnbaar slechts met moeite een geeuw.

Blackmaster had hem reeds eenmaal onder de tafel een gevoeligen schop gegeven, toen hij dit gebaar met schrik waarnam, maar het was maar al te duidelijk, Copperfield had slaap.

En iemand die slaap had in tegenwoordigheid van den Meester, die legde als het ware zelf zijn hoofd op het blok.

„Het schijnt dat onze vriend Copperfield zich een weinig verveelt,” vroeg Fox op een toon, welke allen die hem goed kenden schrik zou hebben aangejaagd.

„De zaak is, Meester, dat ik een weinig vermoeid ben, en inderdaad wat naar mijn bed verlang!”

„Zou mijnheer Copperfield misschien zoo goed willen zijn, nog een weinig wakker te blijven en eerst deze zaak van gewicht af te handelen?” ging Dr. Fox op slependen toon voort.

„Ik ben natuurlijk steeds en ten allen tijde tot uw dienst, Meester,” kwam Copperfield met een kleine buiging.

„Dat hoop ik, en dat verwacht ik ook!” kwam Dr. Fox droogjes. „En laat ons nu spijkers met koppen slaan. Zie hier mijn plan! Het mag voorloopig niet ontdekt worden, dat Helen Felton niet werkelijk dood is. Zoo spoedig mogelijk moet dus haar plaats worden ingenomen!”

„Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, Meester,” zeide Old Plumcake hoofdschuddend. „Ook wij beschikken wel over de middelen, om een tijdelijken doodslaap te verwekken, maar waar vinden wij zoo spoedig een vrouw, die in uiterlijk zoo zeer gelijkt op Helen Felton, dat zelfs haar familieleden haar daarvoor zullen houden?”

„Het is niet noodig, dat wij die vrouw vinden,” hernam Fox kortaf. „Met een pop bereiken wij ook ons doel!”

„Neem mij niet kwalijk, Meester,” liet weer de zacht spottende stem van Copperfield zich hooren. „Wanneer het niet te veel verlangd is, zou ik gaarne een kleine uiteenzetting wenschen! Ik kan mij met den besten wil niet voorstellen, hoe wij die pop daar in huis zouden krijgen, verondersteld, dat dat wassen beeld zoo precies gelijkend gemaakt zou kunnen worden. Hoe wij verder degenen die voor het kisten moeten zorgen de overtuiging kunnen bijbrengen, dat zij inderdaad met het stoffelijk overschot van Helen te doen hebben, en hoe wij de familieleden, die toch zeker wel zullen verschijnen, moeten wijs maken, dat daar in de kist, die toch pas op het laatste oogenblik gesloten wordt, werkelijk het lijk van de wel niet zeer geliefde, maar dan toch zeer rijke, en dus belangwekkende bloedverwante ligt, is mij niet duidelijk.”

„Met al die bezwaren is natuurlijk reeds rekening gehouden, mijnheer Copperfield,” antwoordde Dr. Fox ijskoud. „Wij zelf moeten zorgen voor al het benodigde personeel. Ik ken hier een begrafenisonderneming, die op onze hand is, en die ons wel behulpzaam zal zijn.”

„En wanneer de bloedverwanten zelf reeds voor de begrafenis gezorgd hebben?”

„Dan moeten wij de anderen eenvoudig voor zijn!” antwoordde Fox kortaf. „Het spreekt van zelf dat er haast met het werk moet gemaakt worden. Nog hedenavond moet er een wassen beeld worden vervaardigd, dat in alle deelen gelijkt op Helen Felton. Ik weet wel, dat het niet zoo gemakkelijk is, maar het moet geschieden, zeg ik. Ik beveel het. Ik wil het!”

„Dan kan er natuurlijk verder over de zaak niet gepraat worden,” hernam Copperfield op een toon, die de anderen weder met een schrikachtigen blik naar den Meester deden kijken.

„Dat meen ik ook,” ging Dr. Fox voort. „Mochten er in het huis bloedverwanten overnachten, wat niet geheel onmogelijk is, dan moet de pop stil en zonder eenig geruisch te maken naar de sterfkamer worden gebracht.”

„Prachtig!” riep Copperfield voor zijn doen opgewonden uit. „Dat zal den bloedverwanten genoeg doen, die daar op het gerucht van haar dood zijn heen gesnel, en toen de overledene niet hebben thuis getroffen.”

Bij het hooren van deze spot grepen alle aanwezigen tegelijkertijd naar hun revolver met een instinctief gebaar, want zij meenden niet anders, of het zou tot een uitbarsting komen.

Copperfield scheen bepaald een einde aan zijn leven gemaakt te willen zien, dat was duidelijk!

Fox was halverwege van zijn stoel opgestaan, en een oogenblik scheen het ook inderdaad, of hij zijn revolver greep en den onbeschaamden Copperfield wilde neerschieten.

Trillend over zijn geheele lichaam ging hij langzaam weder zitten en zeide heesch:

„Je schijnt mij nog niet goed te kennen, Copperfield. Laat ik je dan slechts zeggen, dat men zich dergelijke grappen met mij nooit ongestraft veroorlooft! Ik ben de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel. Ik kan beschikken over leven en dood van tienduizend menschen, die mij blindelings gehoorzaamheid verschuldigd zijn, en al zijt gij een Amerikaan en ik een Engelschman, ik zou niet dulden, dat gij in eerbied jegens mij te kort schoot!”

„Maar daaraan heb ik geen oogenblik gedacht, Meester!” riep Copperfield, terwijl hij de rechterhand op het hart legde. Ik wist niet dat gij zoo gevoelig waart, anders zou ik mijn woorden stellig anders hebben gekozen!”

„Genoeg,” viel Dr. Fox hem driftig in de rede. „Ik heb zoeven een domheid gezegd, ik kom er voor uit. Wanneer zich daar inderdaad familieleden bevonden, nadat Helen Felton door Raffles was ontvoerd, dan spreekt het van zelf, dat alles reeds aan het licht was gekomen, en dan kunnen wij ons ook verder wel alle moeite besparen. En daarom gelast ik dat zich nu aanstonds een paar mannen naar het huis begeven, en zich van den toestand op de hoogte stellen. Mocht Raffles daar nog of weer aanwezig zijn, of zijn beide helpers, dan moet ik onmiddellijk gewaarschuwd worden per telefoon!”

„Inderdaad, het zou een schoone gelegenheid zijn den schurk te overvallen,” riep Copperfield uit, „tenminste wanneer men daarginds de ontsnapping van Diamond Jack niet ontijdig heeft ontdekt, want dan zal men wel inzien, dat hij ons aanstonds van alles op de hoogte is gaan brengen.”

„Ditmaal moet ik je volkomen gelijk geven, Copperfield,” riep Dr. Fox uit, terwijl hij stond. „Dan moet er ook aanstonds gehandeld worden. Wij hebben geen seconde meer te verliezen. Natuurlijk gaat de overmeestering van Raffles boven alles, ook boven den roof van de nalatenschap van Helen Felton. Tien erfenissen als de hare zouden nog niet opwegen tegen den dood van ons aller vijand! Mocht hij echter reeds het hazenpad hebben gekozen, gevolgd door zijn metgezellen, dan kunnen wij misschien toch nog het andere plan ten uitvoer brengen! In ieder geval zullen wij haar huis geheel en al leeg plunderen, en wij zullen ons uiterste best doen, haar dood zoo aannemelijk te maken, voor iedereen, dat wij ook het overige van haar kapitaal in handen krijgen.”

Hij wendde zich nu weder tot Diamond Jack, die zich den tijd ten nutte had gemaakt, om de rest van zijn boeien stuk te vijlen, en zeide:

„Je bent daar reeds eenmaal geweest, jij gaat met ons allen daar heen!”

„Gij vergezelt ons, Meester?” riep Copperfield uit.

„Wat dacht je, dat ik het mij zou laten ontgaan, Raffles persoonlijk te helpen vangen?” kwam Fox met een leelijken grijnslach. „Man, ik zou er drie jaren van mijn leven voor over hebben, als ik hem eigenhandig den strop om den hals kon schuiven, dat zou een lust zijn, door niets te evenaren!”

„Ik kan mij uw gevoelens voorstellen, Meester, en ik billijk ze!” hernam Copperfield met een kleine buiging. „Maar als wij Raffles gaan vangen, dan zijn wij wel wat weinig in aantal, en als hij zijn reusachtigen metgezel en zijn anderen helper nog bij zich heeft, dan kunnen wij evengoed thuis blijven!”

„Geloofst gij?” vroeg Fox op somberen toon. „Wij zijn met zeven man!”

„Zes voor dien reus, blijft over één!” ging Copperfield onverstoort door. „Het zou niets te beteekenen hebben, als wij de drie mannen konden overvallen, maar ik herhaal dat wij evengoed niets kunnen doen, als zij bijgeval gerucht hooren en van onze komst in kennis worden gesteld.”

Dr. Fox stampvoette en toch moest hij toegeven, dat Copperfield gelijk had. Met zeven man deed men niet veel tegen Raffles en zijn twee metgezellen, van het oogenblik af, dat zij bijtijds gewaarschuwd werden.

Fox dacht even na, en zeide toen:

„Ik meen, dat er in de gelagkamer nog een

viertal van onze beste mannen zitten, zou dat voldoende zijn?”

„Dan begint het er tenminste al op te lijken,” antwoordde Copperfield.

Hij raadpleegde zijn horloge, en ging voort:

„Het is nu twaalf uur, wij zullen ons moeten haasten, want ik heb vaak opgemerkt, dat men in de eerste uren, nadat men zich ter ruste heeft begeven, vaster slaapt dan gedurende het overige gedeelte van den nacht.”

„Ga dan de mannen waarschuwen, Diamond Jack,” beval Fox. „Dan gaan wij aanstonds op weg!”

Diamond Jack verliet haastig den kelder, en even later keerde hij niet met vier, maar met niet minder dan zeven mannen terug, alle kerels met een gemeene boeventronie, en die blijkbaar voor geen enkele misdaad zouden terugdeinzen.

In enkele woorden werden zij op de hoogte gebracht, en dadelijk begonnen hun oogen te fonkelen, terwijl zij op hun zakken klopten, waar hun dolkmes of revolver in geborgen was.

Fox begreep, dat hij op deze mannen zou kunnen bouwen, en een schor lachje deed zijn lippen vaneen slijten.

„Als hij in dat huis is,” bromde hij voor zich heen, „dan heb ik hem ditmaal. Hij zal mij niet meer ontkomen, met mijn eigen handen zal ik hem doen sterven!”

In een oogwenk waren alle voorbereidselen genomen, en groepswijze bij twee en drie tegelijk verlieten de mannen den kelder en vervolgens het wijnhuis ten einde zich aan de achterzijde van het fraaie huis in de 43ste Street, waar Helen Felton gewoond had, weder te vereenigen.

Het was een donkere nacht, en alles scheen de onderneming te zullen begunstigen.

Dr. Fox had zich, in gezelschap van Copperfield en Diamond Jack naar het huis begeven, en zij troffen daar reeds, verborgen in de schaduw van de hooge boomen, een viertal andere mannen aan, die vooruit waren gegaan.

Zij moesten nog een kwartier wachten, en toen was de geheele troep bijeen, veertien goed gewapende mannen, tot alles bereid.

„Laat Diamond Jack vooruit gaan, hij weet den weg!” fluisterde Copperfield die reeds zijn revolver gegrepen had.

„Dat is goed!” klonk het op zachten toon van de lippen van Fox.

„Wij zijn hier vlak bij het raam, waardoor ik ben uitgebroken,” fluisterde de bandiet zachtjes. „Zie maar, het staat nog op een kier open, juist zooals ik het had achtergelaten.”

„Dat zou dan een bewijs zijn, dat zij nog niets bemerkt hebben!” zeide Fox op zegevierenden toon. „Spoedig naar binnen en laat het raam maar open, men kan van de overzijde van het groote park toch niets zien. Laat een der mannen bij het hek gaan staan, om het sein te geven, dat er onraad mocht zijn.”

Reeds was Diamond Jack op de schouders van een zijner makkers geklommen, en had voorzichtig het raam verder geopend.

Het volgend oogenblik sprong hij geruischloos naar binnen.

Copperfield volgde hem, daarop Dr. Fox, vervolgens Blackmaster toen Old Plumcake, die niet al te best ter been was en die door twee van zijn makkers moest worden opgetrokken.

Tenslotte stonden de dertien bandieten in het vertrek bijeen, terwijl de veertiende daar buiten op wacht stond.

Zij bevonden zich in een zeer groot vertrek, hetgeen zelfs te zien was bij het flauwe licht, dat door het eene half geopende raam van de straat naar binnen drong.

„Waar zullen wij het eerst heen gaan?” vroeg Dr. Fox op gedempten toon, terwijl hij zich tot Copperfield wendde.

„Waar gij nu het eerst heen gaat. Dr. Fox, vraagt gij? Ik denk regelrecht weer naar de gevangenis,” liet een heldere stem zich hooren.

Op hetzelfde oogenblik kreeg de Meester een hevigen klap tegen het hoofd, die hem, duizelend achterover deed storten en eensklaps baadde het vertrek in licht.

„Verraad!” brulde Diamond Jack, terwijl hij trachtte het raam weder te bereiken.

Maar daar had reeds Copperfield post gevat, in iedere hand een revolver, en met oogen, die merkwaardiger wijze lang niet zoo flets meer stonden als zoeven.

Diamond Jack hield zijn wapen op om te vuren, maar Copperfield was hem voor, het schot kraakte, een kogel doorboorde den rechterarm van den bandiet die een kreet van pijn slaakte.

Voor de bandieten goed en wel wisten, wat er aan de hand was, waren zij door een groote afdeling politieagenten omsingeld.

Enkelen hunner trachtten nog tegenstand te bieden, maar zij werden spoedig overweldigd en een paar slagen met den zwaren gummistok bracht hen spoedig tot rede.

De deur, zoowel als de ramen waren versperd en werden bewaakt door den gewaanden Copperfield en door twee andere mannen in burgerkleederen, waarvan er een bijzonder groot en krachtig gebouwd was.

Er waren nog geen volle tien minuten verlopen, of alle bandieten waren stevig geboeid, met inbegrip van Dr. Fox.

Copperfield trad op hem toe en zeide:

„Ik vrees dat het wel wat te laat zal zijn voor u, om mijn raadgeving op te volgen, maar laat dit u nu een les zijn, om voortaan wat meer wantrouwen in acht te nemen jegens personen, die gij niet kent!”

Fox keek den andere met een somberen blik vol gloeienden haat aan, maar hij zeide niets.

Raffles, want men zal wel reeds begrepen hebben, dat hij de rol van Copperfield vervuld had, vervolgde:

„Ook zou het aanbeveling verdienen, een weinig meer achterdocht te koesteren jegens personen, die aan de handen van John Raffles weten te ontsnappen. Eigenlijk vreesde ik dat gij wel zoudt begrijpen, dat wij Diamond Jack met opzet hebben laten ontkomen, wel wetende, dat hij zich aanstonds naar u toe zou begeven! Dacht gij werkelijk, dat ik niet wist, dat onze man werktuigen bij zich verborgen had? Ik heb hem echter kalm zijn gang laten gaan en daarop mijn maatregelen genomen. Van onze wederzijdsche vriendin, Helen Felton, had ik talrijke bijzonderheden betreffende haar minnaar Copperfield vernomen. Ik ben zoo vrij geweest dezen heer van zijn bed te lichten en in dit huis op te sluiten, tegelijk met Diamond Jack, ofschoon zij van elkanders aanwezigheid natuurlijk niets wisten. Ik heb zijn uiterlijk nagebootst, ik heb mij naar zijn woning begeven, daarna hebben wij onzen Jack kalmpjes laten uitbreken en tenslotte heb ik de telefonische boodschap opgevangen, om met u te komen vergaderen, en ik heb mij gehaast, aan die uitnoodiging gevolg te geven. Ik geloof, dat ik u deze kleine uiteenzetting wel verplicht was, niet waar?”

Fox knarsetandde van woede, maar ook nu bewaarde hij het stilzwijgen.

Hierop wendde Raffles zich tot den inspecteur, die de veertig politieagenten had aangevoerd, welke hier aanwezig waren en zeide op zachten toon:

„Ik geloof, dat de vangst u wel zal zijn medegevallen, mijnheer! Ik zou u in over-

weging willen geven, om Fox afzonderlijk over te brengen en hem goed te doen bewaken. Hij is een hoogst gevaarlijk man, maar ik wil niet ontkennen, dat hij tevens zeer schrander en ondernemend is, uw mannen zullen de handen vol aan hem hebben."

„Ik verzeker u, dat hij ditmaal niet weder

zal ontkomen!" antwoordde de inspecteur. „Ik zal uw raad opvolgen en hem in een afzonderlijke auto laten overbrengen, door drie politieagenten vergezeld."

„Kies vooral stoutmoedige en krachtige mannen uit, meer zeg ik niet!" hernam Raffles waarschuwend.

HOOFDSTUK V.

NOGMAALS ONTKOMEN.

Bij kleine groepjes werden de gevangen bandieten weggevoerd.

Het was een voortreffelijke vangst geweest en de inspecteur wreef zich in de handen, toen hij alleen in het vertrek was achtergebleven met Raffles, Charles Brand, den onvermoeibaren metgezel van Raffles en den trouwen chauffeur Henderson, een man van reusachtigen lichaamsbouw en sterk als een buffel.

Hij kwam nu naar Raffles toe en zeide: „Mijnheer Bliss, wij zijn u grooten dank verschuldigd. Gij hebt ons niet alleen bevrijd van den Moloch, die de bende bestuurde, gij hebt er ook niet weinig toe bijgedragen, dat wij langzamerhand alle aanvoerders en een groot aantal leden van de bende in handen kregen. Kortom, gij hebt een opruiming onder de bende van het Kwade Oog aangericht, die haar bestaan wel voor goed onmogelijk zal maken.”

„Het had weinig om het lijf, mijnheer, een gelukkige samenloop van omstandigheden!” weerde Raffles deze loftuitingen af.

„Gij moogt u zelf niet kleineeren, mijnheer!” riep de inspecteur uit. „Wij verwachten u stellig op het hoofdbureau van politie, ik ben zeker, dat de hoofdcommissaris u persoonlijk zal willen gelukwenschen!”

„Ik weet niet of mijn tijd het mij toestaat, daar aan gevolg te geven!” zeide Raffles met een flauw glimlachje. „Doe intusschen den hoofdcommissaris mijn groeten, ik heb thans andere zaken te verrichten!”

Hij maakte een hoffelijke buiging voor den inspecteur van politie, gaf zijn beide vrienden een wenk, en met zijn drieën verlieten zij het vertrek.

Maar op den drempel wendde Raffles zich nog eens om en riep:

„Dat is waar ook, dat had ik bijna vergeten! De echte Copperfield zit in een vertrek op de bovenste verdieping! Hier is de sleutel! Gij

kunt hem daar vinden! En ik verzeker u, dat hij niet de minste van de benedeleden was!”

En met deze woorden ging Raffles voor goed heen en begaf zich met Brand en Henderson naar de werkkamer van Helen Felton, om daar zijn vermopping af te leggen, die nu verder nutteloos was.

Vervolgens begaven de drie mannen zich ter ruste en weldra sliepen zij vast, in de overtuiging, dat zij zooeven een voortreffelijk werk hadden verricht.

Intusschen was Dr. Fox, scherp bewaakt door drie krachtige agenten, in een inmiddels bestelde huurauto gestapt.

Zijn polsen waren geboeid en zijn voeten waren met een dik touw gekluisterd, dat hem slechts veroorloofde, met zeer kleine stappen te loopen.

Mocht hij trachten te ontvluchten, dan zou hij zeker met deze gekluisterde beenen niet ver komen.

Maar de agenten hadden last gekregen, aandachtig toe te zien, en zij wisten, met wien zij te doen hadden.

Zij hadden reeds veel hooren verhalen over de scherpzinnigheid van den Meester en zij waren vast besloten zich niet te laten bedotten.

Fox moest op het kleine voorbankje plaats nemen en achteruit rijden.

Een der agenten nam naast hem plaats en greep den ketting, die aan de boeien bevestigd was, terwijl de beide anderen zich tegenover hem zetten.

Daarop kreeg de chauffeur last, naar het huis van bewaring te rijden en dadelijk zette de auto zich in beweging.

Men was nauwelijks onderweg, of een rauwe hoest deed het lichaam van Dr. Fox schudden.

Hij wierp een blik naar een der raampjes, dat half was neergelaten en vroeg op norschen toon:

„Zoudt gij ten minste niet zoo goed willen

zijn, dat raampje te sluiten? Ik lijd aan een hevige bronchitis en ik geloof niet, dat gij in opdracht hebt mij op deze wijze af te maken!"

De agenten schenen elkander even met een blik te raadplegen en daarop haalde een hunner het raampje op.

Maar Dr. Fox bleef doorhoesten en van benauwdheid werd zijn geel gelaat vuurrood.

„Mijn zakdoek!" verzocht hij steunend. „Geef mij even mijn zakdoek in de handen, ik voel, dat mijn mond vol bloed is!"

Een der agenten, die tegenover Fox zat, stak de hand in den buitenzak van de overjas van Fox, haalde er den zakdoek uit, rook er voorzichtig en snel even aan, om zich te overtuigen, dat hij niet met chloroform of iets dergelijks gedrenkt was en gaf hem toen gerustgesteld in de gebonden handen van den gevangene.

Wanneer Fox de oogen niet neergeslagen had gehouden, zou de agent zeker een blik van zegepraal hebben moeten zien, die er een ondeelbaar oogenblik in flitste.

Fox haalde zijn longen vol lucht.

In één van de punten van den zakdoek was een zeer klein glazen bolletje genaaid, niet grooter dan een erwt en van zeer dun glas vervaardigd.

Fox kneep dit bolletje stuk en op hetzelfde oogenblik liet zich een zwakke knal hooren en een hoeveelheid zeer bedwelmend, hoogst gevaarlijk gas vulde in minder dan een seconde de nauwe ruimte van de auto.

Een der agenten wilde nog een beweging maken naar het raampje, om het stuk te slaan, maar halverwege den afstand viel zijn vuist krachteloos neder en slap zakte zijn lichaam in een hoek neder.

Wat de beide andere agenten betreft, zij waren reeds op hetzelfde oogenblik, dat de zwakke klap van het springende glazen bolletje zich liet hooren, bewusteloos achterover gevallen.

Fox had krachtig de lucht uitgeademd, die zijn longen bevatten, en zoodra hij zich overtuigd had dat het giftgas zijn werking had gedaan, liet hij snel een van de raampjes zakken en boog het hoofd naar buiten om met volle teugen de frissche nachtlucht in te ademen.

Hij moest eenigen tijd wachten, voor hij zich hersteld had van de hevige duizeling, die hem ondanks alles had overvallen en begon toen aan zijn bevrijding te werken.

Hij bukte zich en het duurde niet lang, of hij had het touw weten los te maken, waarmede zijn voeten waren samen gekluisterd.

Daarop opende hij voorzichtig het portier, ging op de treeplank staan en sprong van de auto, juist even voor een zijstraat, waarin hij snel als een haas verdween.

Wel had de chauffeur gezien, dat een man uit den wagen sprong, maar het duurde eenigen tijd, voor hij zijn auto tot staan had gebracht en toen beging hij nog de domheid, eerst van zijn zetel te komen en een blik in de auto te werpen.

Toen hij haastig het portier weder gesloten had en opnieuw achter het stuurwiel had plaats genomen om de auto te laten keeren en de zijstraat in te rijden, was er van den vluchteling reeds niets meer te bespeuren.

De chauffeur begreep wel, dat het onbegonnen werk zou zijn in deze buurt vol nauwe straten en stegen, naar den man te zoeken, en zoo moest hij er wel toe besluiten, naar het hoofdbureau van politie te rijden, waar men niets anders kon doen, dan de drie bewusteloze agenten uit het voertuig te dragen en aanstonds onder de handen te stellen van een in allerijl ontboden geneesheer, die ernstig zijn hoofd schudde en zijn twijfel te kennen gaf, of de drie ongelukkige agenten er het leven bij zouden houden.

Fox was intusschen, zoo snel zijn beenen hem wilden dragen en nog altijd met geboeide polsen, voortgesneld, totdat hij de rivierkade had bereikt, welke hij begon te volgen.

Hij liep nu echter niet hard meer, daar hij wel begreep, dat dit hem zou verraden, vooral wegens de ongewone houding van zijn armen en telkens, wanneer hij de stappen van een patrouilleerende agent hoorde, verborg hij zich, of ging even een zijstraat in.

Na verloop van bijna een uur had hij het wijnhuis van Mad Pete bereikt.

Hij klopte op eigenaardige wijze op de deur en een oogenblik later ging er op de eerste verdieping een venster open en een hoofd met verwarde haren keek voorzichtig naar buiten.

Het was Mad Pete in persoon.

Hij scheen den man, die voor de deur stond, niet aanstonds te herkennen, maar toen deze zijn gelaat ophief en tegelijkertijd zijn geboeide handen, toen verdween dadelijk het hoofd van den kroeghouder weder, er klonken gedempte, haastige schreden en het volgend oogenblik werd de deur geopend en Fox glipte naar binnen.

Met een bleek en verschrikt gelaat bracht Mad Pete den onverwachten bezoeker naar zijn woonvertrek, een klein kamertje, achter de gelagkamer gelegen en vroeg:

„Wat is er gebeurd, Meester? Hoe komt gij geboeid?”

„Dat zult gij wel morgen uit de ochtendbladen vernemen!” antwoordde Fox op ruwen toon. „Gij zult wel begrijpen, dat ik niet vee lust heb om thans een omstandig verhaal van het gebeurde te geven! Begin maar met mijn boeien los te vijlen wat ik je verzoeken mag!”

Mad Pete scharrelde even in een wandkast en kwam spoedig terug met een vijl waarmee hij de boeien van Fox binnen enkele minuten had weten door te vijlen.

Fox wierp de stalen voorwerpen met een gebaar vol woede in een hoek, strekte zijn armen en gromde:

„Het was een geluk, dat ik mijn kleinen voorraad stikgas bij mij had! Maar Raffles zal voor dit alles boeten! Die sluwe duivel! Hoe weet hij comédie te spelen!”

Hij wendde zich met een gelaat, waarop woeste haat te lezen was, tot Mad Pete en ging voort:

„Wie denk je, dat de man was, die zich voor Copperfield uitgaf?”

„Wat zegt gij Meester? Was hij het dan zelf niet?” hakkelde de kroeghouder ontzet.

„Het was John Raffles!” riep Fox met een woedenden vuistslag op de tafel.

„Dan moet die man een verbond hebben gesloten met Beëlzebub!” hernam Mad Pete, met een uitdrukking van bijna bijgeloovige vrees op zijn gemeen gelaat.

„Dat begin ik ook te gelooven!” zei Fox op grimmigen toon. „En nu voorloopig genoeg gepraat over deze zaak! Je moet mij voor vannacht een onderkomen verleen; of neen, dat is te gevaarlijk, de politie kon hier wel eens onderzoek komen doen! Geef mij alleen kleederen, om mij opnieuw te vermommen, dan zal ik een van de vrienden gaan opzoeken die mij moet herbergen! Als Raffles meent, dat hij het spel reeds gewonnen heeft, dan vergist hij zich deerslijk! Ik geef den strijd niet op, en het plan, dat ik had beraamd, zal ten uitvoer worden gebracht, ondanks alles! Liever zou ik den Moloch in den dood volgen, dan te erkennen, dat Raffles mij verslagen had!”

En in zeer weinig woorden deelde Fox aan Mad Pete mede, wat er dien nacht in het huis van Helen Felton gebeurd was.

Ondertusschen trok hij andere kleederen aan en hij zag er nu uit als een tremmer van een groot schip of een kolensjouwer.

Hij maakte zijn gelaat zwart met wat steenkoolgruis en nu moest het er op gewaagd worden.

Toen hij gereed was, nuttigde hij snel wat van het brood met de kaas dat de kroeghouder voor hem had gereed gezet en daarop verliet hij, na Mad Pete met een hoofdknik te hebben bedankt, het wijnhuis weder.

En het bleek, dat hij goed had gedaan, want geen kwartier later drong de politie de kroeg binnen, lichtte Mad Pete van zijn bed en doorzocht het huis van den kelder tot den zolder, zonder echter iets anders te vinden dan de matrozenkleederen, welke Fox hier had achtergelaten.

Wat Mad Pete betrof, hij was een waardig lid van de bende, men kon geen woord uit hem krijgen, van het oogenblik af, dat men hem de boeien had aangedaan.

Fox echter bracht dien nacht door ten huize van een lid der bende, van wiens medeplichtigheid de politie nog geen kennis droeg en hier zou hij ook voorloopig blijven, daar hij wel wist in die woning veilig te zijn, tenzij men hem mocht herkennen.

En hij begon met taaie vastberadenheid opnieuw te werken aan het plan, hetwelk John Raffles op zulk een onverwachte wijze en met zulk een noodlottig resultaat voor het Kwade Oog had tegengewerkt.

Maar reeds den dag, volgend op zijn ontvluchting, begreep Dr. Fox wel dat hij zijn oorspronkelijk voornemen onmogelijk zou kunnen ten uitvoer brengen.

Want de politie had het geheele huis van Helen Felton doorzocht, en van de doode was niets te vinden geweest!

Natuurlijk was de familie hier aanstonds van op de hoogte gesteld.

Men ging op zoek naar het dienstmeisje en de kamenier en beiden moesten hunne verklaringen voor de politie afleggen.

De zaak werd er toen niet duidelijker op, althans niet voor de politie, noch voor de bloedverwanten, want het dienstmeisje hield stijf en sterk vol en bezwoer zelfs onder eede, dat zij persoonlijk getuige was geweest, hoe haar meesteres het vergif innam en daarna onder hevige pijnen bezweek.

Zij had haar als lijk op het bed zien liggen, zij had zelf een geneesheer van de straat medegebracht, zij had ook met eigen oogen de verpleegster gezien, kortom, als men haar niet voor gek verklaarde en in een gesticht opsloot, dan zou zij tot het laatste oogenblik blijven vasthouden, dat haar meesteres overleden was!

De verwarring werd nog grooter gemaakt, doordat twee bloedverwanten van de jonge

schoone weduwe, die tot dusverre volstrekt geen notitie van haar hadden genomen, wegens haar eigenaardigen levenswandel, aanstonds waren komen opdagen, nadat het bericht van overlijden bekend was geworden en op hun beurt een duren eed deden, dat zij Helen Felton als lijk hadden gezien in de sterfkamer, en dat zij eenige woorden gewisseld hadden met den geneesheer, zoowel als met de verpleegster.

Wat de politie aangaat, zij was er van op de hoogte, dat de verpleegster niemand anders was geweest dan John Raffles in eigen persoon en dat ook de geneesheer voortreffelijk was voorgesteld door een helper van den Grooten Onbekende.

Maar niemand van de familieleden nam met deze verklaring genoegen, hetgeen begrijpelijk is, omdat zij het grootste voordeel hadden bij den dood van hunne bloedverwante.

Intusschen moesten zij zich wel schikken in de omstandigheid, dat van de jonge vrouw, hetzij dan dood of levend, in geheel New-York geen spoor te bekennen viel.

De pogingen van Dr. Fox om zich van de nalatenschap meester te maken, werden er

niet gemakkelijker op gemaakt, toen er in den morgen van den tweeden dag, in alle New-Yorksche groote bladen een advertentie te lezen was van den volgenden inhoud:

Ondergeteekende verklaart, zich in goeden welstand te bevinden, en geeft alle belanghebbenden in overweging zich in dezen staat van zaken te schikken en alle pogingen om haar geld in bezit te krijgen, te staken, als zijnde volkomen nutteloos.

HELEN FELTON.

Ieder ander dan Dr. Fox zou natuurlijk aanstonds hebben ingezien, dat het volkomen overbodig was en volstrekt geen resultaat kon hebben, op den ingeslagen weg voort te gaan.

Maar Fox had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, zich van het nog aanwezige fortuin van de jonge vrouw meester te maken, om op deze wijze althans voorloopig wraak te nemen over het gepleegde verraad en ondanks alles zou hij die plannen verwezenlijken!

Ondanks het feit, dat de jonge vrouw blijkbaar nog leefde, en vooral ondanks John Raffles

HOOFDSTUK VI.

NIEUWE PLANNEN.

De woning van den man, bij wien Dr. Fox tijdelijk een schuilplaats had gevonden en die Bill Dairy was geheeten, bevond zich dicht bij de haven, niet ver van de Brooklyn-Bridge, van dezelfde brug, waarvan de Moloch zich naar beneden had gestort, om te pletter te vallen op het dek van een sleepboot, die juist onder de brug kwam uitvaren.

Hij moest zeer omzichtig optreden, want de politie had dadelijk alle mogelijke maatregelen genomen om te voorkomen, dat hij de stad zou verlaten en met onverdroten ijver was zij opnieuw begonnen, haar netten uit te zetten, teneinde den ontsnapt bandiet weder in handen te krijgen.

Maar in deze reusachtige stad met haar vier miljoen inwoners, zou het zeker niet gemakkelijk zijn hem te hervinden.

Er waren ongeveer zes dagen verlopen, sedert Dr. Fox op zulk een stoutmoedige wijze had weten te ontsnappen uit de huurauto, en de Meester zat in de donkere achterkamer van de woning van Bill Dairy.

Het was ongeveer drie uur in den middag.

Fox hield zich onledig met het lezen van een stapeltje dagbladen, die naast hem op een stoel lagen.

Hij droeg nog steeds de vermomming van den tremmer en op zijn smoezelig gelaat met zwarte vegen versierd, was weinig te herkennen van den ouden Fox, en zeker niet voor de niet ingewijden.

Toen werd er zachtjes en op bijzondere wijze op de deur geklopt.

Fox wendde het hoofd even om en zeide op zachten toon:

„Het wachtwoord!”

„Oog om oog, tand om tand!”

„Het is goed!”

Fox stond op, trad op de deur toe, draaide den sleutel in het slot om en liet een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd binnen, met

een verlopen voorkomen, dat maar al te duidelijk wees op verregaande drankzucht.

Hij bleef in eerbiedige houding voor den Meester staan, en wachtte tot dat deze hem zou aanspreken.

„Wel Blackpool, heb je eindelijk iets ontdekt wat van mijn gading is?”

Blackpool knikte bevestigend, en kuste met een grijnslachje de beide toppen van de twee voorste vingers van zijn rechterhand.

„Het heeft anders lang genoeg geduurd,” hernam Fox schouderophalend. „Ik kan mij niet voorstellen, dat er in New-York geen vrouwen te vinden zijn, die voldoende op.... haar gelijken, om het stukje te wagen.”

„Die vrouwen zijn er wel, Meester, maar meestal zijn zij niet geschikt of niet willens, om de rol te spelen!”

„Ook niet tegen de beloning die ik had vastgesteld, tweeduizend dollar vooruit, en nog eens drieduizend dollar als de zaak zou slagen?”

Blackpool haalde onmerkbaar de schouders op, en hernam toen:

„Er mankeerde steeds iets aan, Meester! Als zij juist even groot was als Helen, dan was zij te gezet, als zij even groot en van hetzelfde figuur was, dan deugden haar oogen niet, waren haar oogen juist zooals die van Helen dan had zij een geheel anderen loop of te groote tanden, of een andere haarkleur.”

„Nu goed, maar dan hebt gij toch nu eindelijk iemand gevonden, die voor ons doel bruikbaar is,” viel Fox hem ongeduldig in de rede.

„Wie is zij?”

„Zij heet Daisy Staunton.”

„Wat is haar beroep?”

„Kellnerin in een groot restaurant.”

„Hoe kwam je aan haar?”

„Wel, zij behoort tot de bende.”

„Had haar maar dadelijk medegebracht.”

„Dat verwijt verdien ik niet, Meester, zij wacht in de kamer hier naast.”

„Goed zoo, laat haar dan dadelijk binnenkomen.”

Blackpool ging heen en even later trad hij binnen met een nog jonge vrouw, die kon bogen op het bezit van een mooi, donkergetint gelaat, een slank lenig figuur en kleine handen en voeten.

Zij stond zwijgend voor Fox, die haar aandachtig opnam en eindelijk uitriep:

„Prachtig! Zij gelijkt werkelijk zeer veel op Helen Felton! Alleen... maar wat drömmel, nu zie ik het pas, zij heeft goudblond haar!”

„Geverfd, meester!” zeide Blackpool lachend. „Van nature is zij rossig, en wij kunnen haar zeer goed gitzwart schilderen.”

„Ik zou nu eindelijk wel eens willen weten waarom het eigenlijk gaat,” liet nu Daisy Staunton zich hooren. „Waarvoor heeft men mij eigenlijk hier laten komen?”

„Meisje, een beetje meer eerbied!” liet Blackpool zich waarschuwend hooren. „Bedenk, dat je tegenover den Meester staat.”

„Dat heb ik niet geweten!” riep Daisy verschrikt uit, terwijl zij vol eerbied naar den man keek, die tegenover haar stond.

„Heb je lust om vijfduizend dollar te verdienen?” vroeg Fox.

„Dat spreekt van zelf, Meester!” antwoordde Daisy met schitterende oogen.

„Geloof je, dat je goed zou kunnen comédie spelen?”

„Dat zou ik meenen! Ik ben geruimen tijd aan het tooneel geweest.”

„Heb je wel eens van Helen Felton gehoord?”

„Ik ben vroeger persoonlijk met haar bevriend geweest, totdat zij Copperfield van mij afnam!”

„Je hebt dus geen reden om bijzonder veel vriendschap voor haar te gevoelen?”

„Ik haat haar!” antwoordde Daisy met fonkelende oogen.

„Het kon bijna niet mooier!” riep Fox opgewonden uit. „Wij treffen het inderdaad bijzonder. Ga eens zitten, Daisy Staunton en luister goed naar hetgeen ik je te zeggen heb!”

De jonge vrouw nam plaats, en Fox hernam:

„Men heeft Helen Felton gedurende een paar dagen voor dood gehouden, maar het blijkt duidelijk dat zij nog leeft, ver van deze stad evenwel. Zij is gevlucht maar zij heeft hier nog een zeer groot fortuin achtergelaten, hetwelk zich bevindt in handen van een bankier, die eveneens haar drie huizen en een groot hotel

in New-Haven bestuurt. Om niet veel woorden aan de zaak te verspillen, ik wil mij van dat fortuin meester maken. Helen Felton heeft dat dubbel en dwars aan ons verdiend, door onze zaak te verraden!”

„Prachtig!” riep Daisy uit, terwijl zij haar kleine wolventandjes liet zien.

„Ik bedank je voor dat bewijs van instemming, meisje!” hernam Fox droogjes. „Om in het bezit van dat geld en die huizen te kunnen komen, is het noodig, dat zich iemand bij den bankier Davin Huntsman aanmeldt, die je moet aanzien voor Helen Felton. Het heet dat zij is teruggekeerd maar zich hier niet veilig voelt, en daarom al haar bezittingen te gelde maakt, om bijvoorbeeld naar Engelsch Indië te vertrekken.”

„Goed en wel, Meester, maar hij zal mij toch niet op mijn eerlijk gezicht alleen gelooven,” riep de jonge vrouw uit. „Ik zal hem toch papieren moeten toonen.”

„Dat is duidelijk! Maak je echter dienaangaande niet ongerust, je zult van alles voorzien worden.”

Op dit oogenblik werd er opnieuw op de kamerdeur geklopt en nadat het wachtwoord was gegeven door den nieuwen bezoeker, werd de deur door Blackpool geopend, die een nog zeer jongen man, uiterst modieus gekleed en met een bleek, smal gelaat liet binnentreden.

Fox groette den jongeman met een korten hoofdknik en zeide toen, zich tot Daisy wendend:

„Dat is Elwin Gray, een der klerken van den Bankier Huntsman! Hij is onze zaak toegedaan en hij zal ons de noodige papieren leveren, en ons aangaande alles inlichten, wat gij volstrekt noodig hebt te weten.”

Hij bracht de jonge vrouw zoo dicht mogelijk bij het venster, en keerde zich toen tot Gray met de vraag:

„Wat zegt gij er van, Gray, ge hebt Helen Felton herhaaldelijk gezien, als zij zaken met uw meester kwam doen. Zou de jonge dame haar kunnen vervangen, wanneer wij haar fraaien hardos zwart verven?”

De klerk nam de jonge vrouw even aandachtig op, knikte goedkeurend en riep uit:

„Zij lijkt inderdaad merkwaardig veel op Helen! Wanneer haar wenkbrauwen nog een weinig zwarter worden gemaakt en een ietsje verder konden worden doortrokken, dan weet ik zeker, dat die ezel van een Huntsman, die toch niet al te goed uit zijn oogen kijkt, haar stellig voor zijn cliente zal houden!”

„Zelfs de stem is dezelfde!”

„Uitmuntend!” riep Fox uit. „Dan zullen wij aanstonds aan het werk gaan, want de zaak moet spoedig haar beslag krijgen.”

Opnieuw wendde hij zich tot Daisy en vervolgde:

„Gij moet uw haar, natuurlijk in het geheim, zwart verven, en ook uw gelaat veranderen, zooals onze vriend Gray het u zal aanduiden. Gij krijgt nog hedenavond de noodige papieren, een chequeboekje, een copie van uw rekening-courant, kortom alles, wat gij wellicht zult moeten overleggen, wanneer gij in het kantoor van Huntsman staat. Gray komt bij u, en zal u nauwkeurig omtrent alles inlichten, wat u met mogelijkheid gevraagd zou kunnen worden. Hij zal u zeggen, welken prijs gij voor uw huizen kunt vragen, hij zal u onderrichten omtrent de wijze waarop de overdracht van het kapitaal zal plaats hebben, in het kort, hij zal u een voortreffelijk leermeester zijn.”

„Maar waar moet ik wonen?” vroeg Daisy.

Fox dacht een oogenblik na en vervolgde toen:

„Het zou het beste zijn, wanneer wij u het huis van Helen Felton lieten betrekken, maar om verschillende redenen is dat niet gewenscht, want niemand kan zeggen, of het niet bespied wordt door.... een zeker iemand, wiens naam ik nu nog niet zal noemen! Het is dus het beste, dat gij u reeds hier op uw taak voorbereidt er is nog wel een kamer vrij, en daar zal Gray u van alles onderrichten. Blackpool zal wel voor een voortreffelijk kleurmiddel zorgen, en morgenochtend wordt de zaak op touw gezet. Het spreekt van zelf dat gij bij Huntsman op grooten spoed moet aandringen, want wij moeten vooral voorkomen, dat het bedrog ontijdig ontdekt werd. Hebt gij soms familie, die ongerust over uw uitblijven zou kunnen worden en naar de politie zou kunnen loopen?”

Daisy haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik heb wel familie, maar het zou haar steenkoud laten, al haalde men mij morgen uit de Hudson op!”

„Dan is dus ook dat geregeld, en behoeven wij verder niets anders te doen dan te zorgen, dat de zaak niet uitlekt!” hernam Fox.

„En de centen?” vroeg Daisy Staunton met een gebaar van de uitgestrekte hand, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

„Gij schijnt erg gehaast te zijn!” zei Fox, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

„Erg,” antwoordde Daisy, zonder een spier van haar gelaat te vertrekken.

Fox haalde een dikke portefeuille van onder zijn werkjasje te voorschijn, nam er tweeduizend dollar in bankbiljetten uit en stak ze de jongevrouw toe.

„Zie daar!” zeide hij. „Gij krijgt er nogmaals drie duizend, als alles gelukt!”

Daisy stak het geld zorgvuldig weg en wendde zich naar de tusschendeur, die toegang gaf tot het aangrenzende vertrek.

Maar op den drempel keerde zij zich om en vroeg:

„Waar moet ik heen, als ik met het geld van Huntsman terugkeer?”

„Gij behoeft u daaromtrent niet ongerust te maken, men zal u wel komen afhalen!” gaf Fox ten antwoord. „Het is gevaarlijk, als een jonge vrouw lang in het bezit blijft van zulk een groot vermogen.”

De jonge vrouw haalde de schouders op en verdween toen in het aangrenzend vertrek.

Blackpool werd weggezonden, in iedere hand een banknoot van honderd dollar, waarschijnlijk zou hij zich haasten een deel van dit geld in de eerste de beste kroeg in drank te gaan omzetten.

Fox bleef weder alleen, want Gray had zich bij Daisy Staunton gevoegd, om haar nauwkeurig in te lichten, omtrent alles wat zij te doen had, zoodra zij tegenover Huntsman stond.

Een uur later keerde Blackpool verre van nuchter weder terug, om het haarkleursel te brengen, en toen wist ook Daisy op een haar wat zij te zeggen en te zwijgen had, en was zij op de hoogte gebracht van de beteekenis van alle papieren, nagemaakte en echte, welke Elwin Gray haar ter hand had gesteld.

Toen het haarkleurmiddel was toegepast en gedroogd, volgens aanwijzingen van den jongen klerk, toen ook haar wenkbrauwen wat waren aangezet, toen bromde Fox tevreden voor zich heen en zeide met een grijnslach:

„Als twee droppels water! De gelijkenis is werkelijk merkwaardig.”

Pas toen de duisternis gevallen was kreeg Daisy verlof het huis te verlaten om in de buurt een wandeling te gaan maken en wat frissche lucht in te ademen.

Dr. Fox bleef steeds waar hij was, in de donkere achterkamer, lezend, en nu en dan heen en weer loopend, in diepe gedachten verzonken.

Soms ook stond hij stil voor het rek met wapens, door zijn gastheer Bill Daisy, die vroeger veel gevaren had, van zijn reizen mee-

gebracht, Japansche zwaarden, klewangs, assagaaien, krissen der Maleiers, bijlen van jaspis vervaardigd, afkomstig van de Maoris en ander uitheemsch oorlogstuig.

Soms nam hij een van die wapens uit het rek, woog ze in de hand, streek liefkoozend over de goed onderhouden klingen en bromde dan in zich zelf:

„Nu John Raffles hier te hebben, en mij op hem een weinig oefenen met de werpspies! Wel, niemand kan zeggen, waartoe het nog eens kan komen!”

Deze woorden van den Meester zouden spoedig profetisch blijken, al was het dan in een geheel andere beteekenis, dan hij zich had voorgesteld.....

HOOFDSTUK VII.

DE DOOD VAN EEN SCHURK.

Den volgenden morgen omstreeks elf uur hield er een zeer fraaie auto stil voor een groot huis in de 12e Straat, naast welks deur een koperen bord prijkte waarop de naam van David Huntsman te lezen stond.

Uit deze auto stapte een jonge vrouw, nadat het portier geopend was door den chauffeur, die haastig van zijn zetel was gekomen.

Zij ging de openstaande deur van het groote bankgebouw binnen en liet zich aandienen bij den Directeur door den bediende, wien zij een keurig geglaceerd visitekaartje ter hand stelde.

Zij behoefde slechts even te wachten en toen keerde de bediende terug met het verzoek hem te willen volgen. Mijnheer Huntsman was tot haar beschikking.

De jonge vrouw, men zal begrepen hebben dat het Daisy Staunton was, volgde den bediende op den voet, en een oogenblik klopte haar hart sneller, want de volgende seconden zouden moeten beslissen of haar uiterlijk zoo volkomen op dat van Helen Felton geleek, dat de bankier zich zou vergissen.

De weg ging dwars over de vestibule, een breede trap op, een lange gang door, en eindelijk stond de bediende stil voor een hooge, dubbele deur, klopte aan en liet de jonge vrouw binnengaan.

De bankier scheen juist te hebben getelefoneerd en hij legde het toestel met eenige overhaasting weder op den haak.

Hij bleef eenigen tijd voor zich uitkijken met zijn gouden lorgnet spelend, liet zijn bureaustoel een halven slag maken, en stond toen haastig op, om zijn bezoekster, die op den drempel van de deur was blijven staan, te begroeten.

Een oogenblik bleven zijn donkere oogen op het gelaat van de jonge vrouw gericht, en reeds meende Daisy Staunton, dat alles mislukt was toen Huntsman uitriep:

„Duizendmaal verschooning, mevrouw Felton. Ik herkende u niet aanstonds, mijn arme oogen worden met den dag slechter. Neem plaats wat ik u bidden mag en deel mij het doel van uw komst mede!”

Hij schoof zijn bezoekster een gemakkelijken stoel toe, nam zelf plaats, en vervolgde toen:

„Ik wil niet ontkennen, mevrouw, dat uw bezoek mij eenigszins verrast, er hebben zeer zonderlinge verhalen omtrent u de ronde gedaan, en het is maar goed, dat ik weet, wat men van de fantasie van de Amerikaansche journalisten moet denken. Eerlijk gezegd meende ik, dat gij overleden waart, en uw mededeeling in de groote bladen van gisteren pas, stelde mij weder gerust.... Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

„Dat zal ik u zeggen, mijn waarde Huntsman,” antwoordde Daisy, die zich nu volkomen op haar gemak gevoelde, en haar rol voortreffelijk speelde. „Ik ben voornemens New-York voor goed te verlaten, want ik verkeer hier in gevaar! Ik kan u onmogelijk alles verklaren, het zou mij te lang ophouden! Laat het u genoeg zijn als ik u mededeel, dat ik naar Engelsch Indië wensch te vertrekken, met de eerste boot die van hier afvaart, en dat ik dus voornemens ben mijn huizen te verkoopen, evenals mijn hotel in New-Haven, en mijn kapitaal in uw bank los te maken.”

„Wel mevrouw, dat is een zeer gewichtige aangelegenheid,” riep Huntsman onthutst uit. „Natuurlijk zou het geld aanstonds tot uw dispositie zijn, als het niet een paar millioen betrof. Ik vrees dat de dames steeds een weinig kort van geheugen zijn, en daarom wil ik u wel even herinneren, dat gij uw geld bij mij geplaatst hebt met een opzeggingstermijn van acht dagen!”

Het voorhoofd van de jonge vrouw betrok.

Elwin Gray had haar deze omstandigheid echter medegedeeld, maar hij zoowel als Fox hadden er vast op gerekend, dat Huntsman niet zou staan op de ten uitvoerlegging van deze bepaling.

Zijn bank was een van de grootste van New-York, en al was het bedrag zeer hoog, eenige millioenen dollars, daarom zou hij toch zeker geen acht dagen noodig hebben om het kapitaal plus de despositorente terug te betalen.

En nu scheen Huntsman wel degelijk van

plan te zijn, zich aan de voorwaarden te houden.

Maar Daisy was volstrekt niet voornemens daarmede voetstoots genoeg te nemen.

Zij trok een pruilend lipje, en zeide:

„Maar mijn beste Huntsman, wij doen reeds zo lang zaken met elkander! Ik vertrek reeds over enkele dagen! Zoudt gij nu werkelijk niet kunnen zorgen, dat het geld reeds vandaag in mijn bezit is?”

„Vandaag, mevrouw, vraagt u daar?” riep Huntsman verschrikt uit. „Maar dat is geheel onmogelijk. Gij treft het bijzonder slecht, want ik heb juist gisteren en hedenmorgen geweldig hooge wissels moeten honoreeren, die op mij getrokken waren door de Landbouw Credietbank en het Ministerie van Financiën, ruim anderhalf millioen dollar. Als gij er bepaald op staat, zou ik u het geld morgen kunnen bezorgen, maar dan doe ik het alleen omdat gij zulk een goede klant van mij zijt!”

„Dan zou ik er zeer dankbaar voor zijn, mijn beste Huntsman,” riep Daisy uit. „En — hebt gij soms koopers voor de huizen?”

„Hooggeachte mevrouw, dat is weer een geheel andere zaak,” antwoordde Huntsman met opgetrokken wenkbrauwen, „dat gij u van uw huizen wilt ontdoen, moet gij zelf weten, al zou ik het u sterk ontraden, want onroerend goed is ten huidige dage nog het zekerste bezit, maar ik kan u toch onmogelijk geld uitbetalen voor huizen, die nog niet eens verkocht zijn!”

„Dat erken ik, maar gij zoudt mij toch bijvoorbeeld vast een zeker bedrag, laat ons zeggen vier vijfden van de verkoopwaarde in voorschot kunnen geven en mij de rest naar Bombay zenden?”

Huntsman dacht even na, maakte een korte berekening op den vloielegger, die op zijn schrijftafel lag en antwoordde toen:

„Feitelijk vallen dergelijke transacties als verkoop van huizen volkomen buiten mijn werkring, mevrouw, maar ook in dit opzicht wil ik niet u een uitzondering maken. Er zijn echter tal van formaliteiten te vervullen, ik moet eerst het oordeel van een huizentaxateur vernemen. Zoudt gij morgen om dezen tijd terug willen komen? Dan beloof ik u dat alles in orde zal zijn. Maar vertel het vooral niet over, ik zou hier niet gaarne een gewoonte van maken!”

„Ik beloof u, dat ik zal zwijgen, mijn waarde Huntsman,” antwoordde Daisy, die met moeite haar triomf kon verbergen.

„Wees dan zoo goed uw papieren hier te laten,” hernam de bankier terwijl hij opstond, en reeds op de bel drukte, om den bediende

te waarschuwen.

Daisy opende haar handtasch, haalde er haar eigendomsbewijzen en andere papieren uit en legde ze op de tafel van den bankier.

Huntsman klopte even met den vinger op het stapeltje papieren, maakte een diepe buiging voor zijn gewaande cliente en leidde haar naar de deur, waar reeds de bediende stond te wachten, om haar weder uit te laten.

Zij kon ternauwernood met den man den hoek van de gang zijn omgegaan, of uit een kleine zijgang trad een man te voorschijn, die haastig het kantoor van den bankier binnenglipte.

Het was John Raffles.

Hij ging op den verbaasden Huntsman toe, die hem wel wat ongerust afwachtte en zeide, snel sprekend:

„Ik ben de detective Bliss! Ik was degen die zooeven met u getelefoneerd heeft, en u waarschuwde die vrouw weg te zenden, zonder haar een dollarcent uit te betalen.”

„Maar gelooft gij dan werkelijk, dat zij Helen Felton niet is?” vroeg de bankier ten hoogste verbaasd.

„Zij kan het onmogelijk zijn, menschelijker wijze gesproken is het onmogelijk dat zij hier is!” antwoordde Raffles haastig. „Ik weet, waar zij is!”

„Wie was dan toch die vrouw?” riep Huntsman ontsteld uit.

„Een bedriegster natuurlijk, en ik weet ook, voor wien zij optreedt! Reeds een paar dagen heb ik een post betrokken, vlak tegenover uw kantoor, mijnheer Huntsman, omdat ik, zooals nu terecht blijkt, wel verwachtte dat Dr. Fox den een of anderen dag zou trachten, zijn plannen ten uitvoer te brengen, om de nalatenschap of liever het geld van Helen Felton, mijn beschermeling, in handen te krijgen.”

„Maar dan is het een heel complot!” riep Huntsman uit, terwijl hij in zijn stoel neerplofte en Raffles ontsteld aanstaarde.

„Zoo zou men het kunnen noemen, mijnheer Huntsman. Zoodra ik die vrouw uit de auto zag stappen, geheel en al gelijk aan Helen Felton, begreep ik dat hier bedrog gepleegd werd, en ik haastte mij u per telefoon te waarschuwen. Gij hebt u immers niet verraden?”

„O, wat dat betreft kunt gij gerust zijn! Zij heeft geen oogenblik kunnen vermoeden, dat ik haar doorzag, ik heb mijn rol goed gespeeld. Ik begrijp alleen niet, waarom gij mij niet hebt toegestaan, dat ik dadelijk om de politie telefoneerde ten einde die bedriegster

te laten arresteeren."

"Ik ben blij, dat gij dat niet gedaan hebt, mijnheer Huntsman, want die vrouw moet mij weder op het spoor brengen van Fox, die, gebœid en wel en vergezeld van drie politie-agenten uit een gesloten auto heeft weten te ontsnappen op een wijze, welke ik niet aarzel geniaal te noemen. En daarom moet ik u nu aanstonds verlaten, mijn vrienden wachten mij om met mij de achtervolging te beginnen."

"En denkt gij, dat zij nu aanstonds naar dien man zal toegaan?"

"Natuurlijk, zij moet nieuwe instructies gaan halen!"

Dit korte gesprek had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Raffles snelde naar de deur, na den bankier te hebben toegeknikt, maar voor hij heenging, wendde hij zich nog eens om en riep Huntsman op gedempten toon de woorden toe:

"Natuurlijk zijn die papieren op uw schrijftafel nagemaakt. Als ik u een goeden raad mag geven, dan zou ik eens goed nagaan, wie onder uw personeel u die poets kan hebben gebakken, want het spreekt van zelf, dat Fox hier een medeplichtige moet hebben gehad."

En met deze woorden ging hij het vertrek uit, ijde de trappen af, vloog de vestibule door, smeed den portier op zij, die hem wellicht reeds voor een bankroover aanzag, en was met een enkelen sprong in de auto, die voor het gebouw stond te wachten, en waarin Henderson en Brand reeds gezeten waren.

"Daar gaat de auto!" riep Henderson uit, die als een gewone taxichauffeur gekleed was en achter het stuurwiel zat.

"Verlies haar dan niet uit het oog, Henderson," riep Raffles hem toe. "Wij moeten weten waar die vrouw blijft."

"Als er maar geen spionnen in de buurt zijn geweest," kwam nu Brand ongerust.

"Dat geloof ik niet, ik heb nauwkeurig acht gegeven op alle voorbijgangers," hernam Raffles.

De auto had zich reeds in beweging gezet, en snelde nu achter de fraaie limousine aan, die de bedriegster weder naar Fox zou brengen.

"Het verwondert mij eigenlijk," begon Brand na eenigen tijd, "dat er niemand was om haar af te halen."

"Je bedoelt, omdat Fox waarschijnlijk nog al wantrouwend is, en niet zou toe staan, dat zij alleen met de millioentjes vertrok!" kwam Raffles. "Maar mij verwondert dat in het geheel niet, want Fox heeft wel verstand van bank-

zaken, en hij begrijpt heel goed, dat men zelfs aan een groote bank als die van Huntsman geen tien millioen dollar of meer, zoo maar van de eene minuut op de andere kan uitbetalen! Natuurlijk heeft hij geweten, dat zij op zijn gunstigst het geld pas den volgenden dag zou kunnen krijgen!"

"Maar als dat zoo is, waarom begeeft die vrouw zich dan naar Fox?"

"Omdat hij natuurlijk verlangend zal zijn te vernemen, hoe Huntsman zich gedragen heeft! Het ware toch niet ondenkbaar, dat hij het bedrog zou hebben gemerkt?"

"Dat is zoo. Zij zal hem zeker gaan gerust stellen."

Brand keek even naar de voortsnellende limousine, die in de breede, tamelijk stille straat duidelijk was te zien, en vervolgde:

"Eigenlijk hadden wij wel voor eenige politie-agenten mogen zorgen!"

"Waarom? Als Fox op niets verdacht is, vertoeft hij daar nu geheel alleen, of hoogstens met eenige andere bandieten. En in dat geval zijn wij met drie man meer dan voldoende sterk om hem onschadelijk te maken!"

"Als wij maar niet te spoedig worden herkend!"

"Daar bestaat geen vrees voor. Zelfs Henderson, met zijn herculische gestalte, die hem aanstonds doet opvallen, zal niet zoo gemakkelijk worden herkend! Ik heb een half uur aan zijn gelaat besteed!"

De beide auto's snelden intusschen met onverminderde vaart door de straten, en na een half uur rijdens ongeveer had de limousine de havenwijk bereikt.

Daar gekomen vond de bedriegster het blijkbaar niet geraden, verder te rijden in haar fraaie auto, die hier zeer in het oog moest loopen.

Zij stapte ten minste uit, zeide eenige woorden tot den chauffeur, en ging te voet verder.

Dadelijk volgden Raffles en Brand haar voorbeeld, terwijl Henderson last kreeg, langzaam met de auto te volgen.

De jonge vrouw schreed snel voort.

Tien minuten later ging zij eensklaps een huis binnen, en het was goed, dat de twee vrienden haar geen seconde uit het oog hadden verloren, zoo snel was zij verdwenen.

Een paar snelle stappen brachten hen op hun beurt voor het huis.

De auto stond stil.

"Luister, James!" zeide Raffles op gedempten toon tot den chauffeur, "je blijft hier wachten, tot wij met den schurk terug keeren, en rijdt

Jan vliegensvlug naar het hoofdbureau van politie. Onze auto is open, en met ons zal hij niet dezelfde grappen kunnen uithalen als met die drie arme politieagenten, die nog altijd aan den rand van het graf staan."

"Maar zou ik niet liever meegaan Mylord?" vroeg Henderson ongerust. „Wie weet is de schurk niet alleen!"

"Onnoodig, James!" antwoordde Raffles. „Maar mochten wij binnen vijf minuten niet terug zijn, dan geef ik je verlof, eens naar ons te komen omzien!"

Hij knikte Henderson even toe, wenkte Brand en verdween met hem in het huis waarvan de straatdeur open stond.

En hij kon dus niet verstaan, dat Henderson in zich zelf bromde:

"Ik heb geen lust, op mijn horloge te kijken! Wij zullen de vijf minuten maar goed bekorten! Ik vertrouw dien ellendeling voor geen duit!"

Raffles en Brand waren inmiddels snel en zonder leven te maken de trappen opgeklommen nu en dan stil staande om te luisteren.

Toen zij de derde verdieping bereikt hadden, ging er eensklaps een deur open, en een man verscheen op den drempel, die op ruwen toon vroeg:

"Wat wilt gij hier? Wat doet gij in mijn huis?"

"Is dit uw huis?" vroeg Raffles op zachten toon. „Ah zoo, dan zijt gij zeker de man, die Dr. Fox huisvest!"

Onder het spreken had hij de vuist opgeheven, maar voor die kon neerdalen op de kaak van den kerel, had deze tijd gevonden, een luiden waarschuwingskreet te doen hooren, die overal in huis te hooren moest zijn.

Toen viel hij als een blok neer, geveld door de vuist van den Grooten Onbekende.

Een halfonderdrukte kreet van een vrouw werd gehoord, gevolgd door een woesten vloek.

"Daar zijn zij!" riep Brand, die zijn revolver getrokken had, en hij wees op een deur tegenover degene gelegen, waaruit de man zooeven te voorschijn was gekomen. „Achter de deur!" schreeuwde zooeven de vrouw.

"Dan naar binnen!" riep Raffles, op zijn beurt zijn revolver trekkend.

Hij draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek op slot te zijn.

Het was echter een tamelijk wrakke deur, en toen de twee mannen er zich tegelijkertijd tegen aan wierpen, vloog zij krakend aan stukken.

Maar op hetzelfde oogenblik klonken revolvershots.

Zij werden in de kamer gelost, waarin Raffles en Brand zooeven waren binnen gedrongen.

Instinctmatig had Raffles zich bliksemsnel gebukt, en de kogels floten hem over het hoofd, maar Brand was door het vuren verrast.

Een kogel trof hem in den rechterschouder en met een doffen kreet van pijn liet hij de revolver aan zijn krachteloze hand ontvallen.

Daarbinnen stonden drie personen, twee mannen en een vrouw.

De vrouw was Daisy Staunton, en zij was het, die Brand zooeven gewond had.

Een paar passen verder stond Fox, in gebukte houding, als een tijger, gereed zich op zijn prooi te werpen.

Hij had blijkbaar zooeven een raam geopend, in de hoop, dat hij daardoor zou kunnen ontkomen, toen hij den waarschuwendenden roep van Bill Dairy vernomen had, die hem zeide dat er gevaar dreigde.

Klaarblijkelijk meende hij, dat er een afdeling politie was binnengedrongen die zijn spoor hervonden had, en nu kwam, om hem te arresteren.

Naast hem stond de tweede man.

Het was Mad Pete, de kroeghouder.

Beiden hadden een revolver in de hand.

Toen hij zag, dat hij nu slechts met een enkelen man te doen had, liet Fox een schrill lachje hooren, en riep:

"Wel, ik wil mij laten villen, als wij hier niet het genoegen smaken van een bezoek van niemand minder dan John Raffles! Hij alleen zou het wagen, zoo onaangediend bij mij binnen te dringen! Nu dan, het zal je laatste bezoek zijn geweest, hondsvot!"

Fox had deze laatste woorden op luiden toon uitgesproken, met het schuim op de lippen, en oogen, brandend van haat.

Bliksemsnel hief hij de revolver op en vuurde voor Raffles nog had kunnen mikken.

Toen hij den wijsvinger van Fox zich om den trekker zag spannen, wierp Raffles zich vlug als de gedachte ter zijde.

Maar hij was toch niet zoo vlug geweest, of de kogel trof zijn rechterhand en verbrijzelde de revolver in zijn vingers....

Hij was ontwapend.

Fox liet een valsch lachje hooren, en grinnikte:

"Nu is dan eindelijk je rijk uit, John Raffles! Ik heb eenmaal gemist, maar voor de tweede maal zal ik je niet nogmaals missen!"

En langzaam hief hij de revolver tegen den nu weerloozen tegenstander op.

Met een bleek gelaat, maar waarop geen spoor van vrees te zien viel, keek Raffles zijn doodsvijand aan.

Hij had het onderspit gedolven, hij zou moedig den onvermijdelijken dood ingaan!

Maar eensklaps geschiedde er iets onverwachts.

Een man van reusachtigen lichaamsbouw stond plotseling in het vertrek, zonder dat iemand hem had hooren of zien komen.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur.

Hij was achter Raffles komen opduiken, en met een enkelen sprong had hij het wapenrek bereikt, dat naast de deur hing.

Hij rukte een zware werpspies van het rek, en wierp die uit alle macht naar Dr. Fox.

Dit alles geschiedde zoo ongelooflijk snel, dat het vreeselijke wapen reeds door de lucht suisde, voor zelfs Raffles goed begreep, wat er eigenlijk voorviel.

De assagaai trof haar doel....

De punt raakte de borst van Fox.....

En met zoo veel kracht had Henderson het wapen weggeslingerd, dat de lange, ijzeren punt van de werpspies dwars door het lichaam van den schurk ging, en hem letterlijk aan de post van het raam vastnagelde....

Het had even een doffen klap gegeven, als van een zweepslag, en toen niets meer....

De schacht trilde langzaam heen en weer.

Even spande zich het lichaam van Fox als de pees van een boog, toen zakte het slap neder, en snel vlood het leven er uit heen.

Een snik, een laatste stuiptrekking, en alles was voorbij.

Een laaghartige moordenaar had een leven

van schuld en misdaad geboet.

Daisy Staunton, krijtwit, liet sidderend de revolver vallen, en sloeg beide handen huiverend voor het gelaat.

Mad Pete stamelde een paar onverstaanbare woorden en trad toen op Raffles toe, terwijl hij zijn revolver wegwierp, om zich over te geven.

Deze stak Henderson zwijgend de ongewonde linkerhand toe en zeide ernstig:

„Je hebt mij het leven gered, en een booswicht gestraft, James. En nu snel van hier! Die man en die vrouw zijn vrij om te gaan waarheen zij willen, ik heb gewichtiger dingen te doen. Mijnheer Brand is gewond, en ik heb ook een paar schrammen. Help hem naar de auto.”

Henderson vatte Brand, die zeer bleek was, onder den arm, en droeg hem half de trappen af, terwijl Raffles den aftocht dekte, de revolver van den jongen man in zijn linkerhand.

Brand werd behoedzaam in de auto neergevlijd, en in snelle vaart reed het voertuig heen.

Een half uur later was de jonge man in een der beste gasthuizen opgenomen en had Raffles, nog altijd als de detective Bliss op het hoofdbureau van politie rapport uitgebracht.

Weer een half uur later waren ook Daisy Staunton en Mad Pete gearresteerd, die totaal versuft op dezelfde plek waren gebleven, waar zich het drama had afgespeeld.

Hangende aan de werpspies, die hem gedood had, leek Fox grijnslachend bij de arrestatie toe te zien....

De volgende aflevering bevat:

De arm der wraak.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

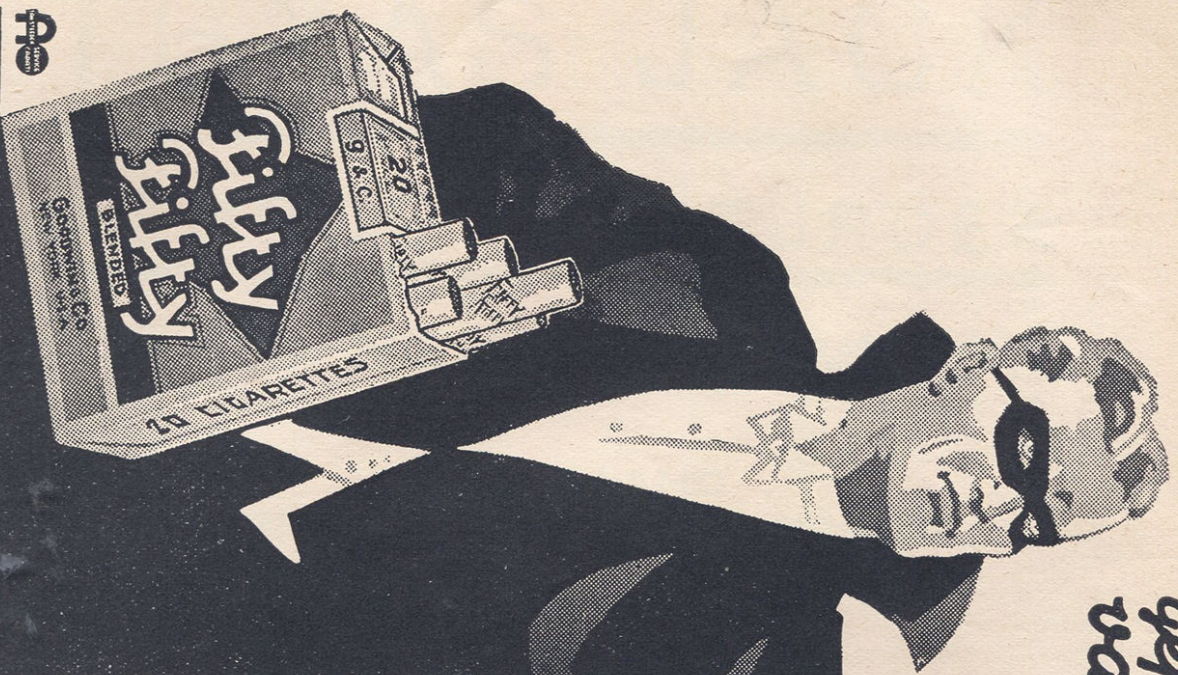
Toen ik voor einigen tijd Uw annonce in de kraant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moech
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY
AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”